HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 2/2011 Cena $ 2.50 FEBRUARY 2011

Modlivý důl u Svojkova v severních Čechách

Na severovýchod 12 km od okresního města Česká Lípa mezi obcemi Sloup v Čechách a Svojkov v severní části Ralské pahorkatiny se rozkládají krásné pískovcové skály. Zde mezi kopci Slavíček a Tisový vrch se nachází asi 1 km dlouhé romantické skalnaté údolí nazývané Modlivý důl. Původně se tato skalnatá rokle nazývala Smolný důl, protože zdejší uhlíři měli vedle milířů na výrobu dřevěného uhlí i smolné pece, v nichž vařili kolomaz. Teprve později zde vzniklo poutní místo.

O původu místa se vyprávěly různé pověsti. Podle jedné z nich tu dobrovolně zemřeli rytíř Jaroslav ze Svojkova s dcerou sládka z Velenic, kteří se velmi milovali, ale rytířovi rodiče jim jejich lásku nepřáli. Jiná pověst vypráví, že tu jeden selský chlapec zabil svého soka v lásce.

První obrázek, znázorňující loučení Panny Marie s Ježíšem, tu prý na strom pověsil roku 1704 jistý dělník Melzer, pracující jako pomocník ve svojkovském pivovaru, aby zaplašil prokletí ponurého místa. Vrchnost pak nechala hustý les trochu prosvětlit a u obrázku se začali zastavovat pocestní. Časem se rozšířily zprávy o zázračně vyslyšených modlitbách a když zde došla v roce 1772 vyslyšení svých proseb svobodná paní von Czerwelli ze Svojkova, dala zde z vděčnosti zřídit dřevěnou kapličku, do níž byl Melzerův obrázek přenesen. Počet návštěvníků ale stále rostl a z okolí sem mířila i celá procesí. Koncem 18. století byla proto dřevěná kaplička snesena a hraběnka Alžběta Kinská nechala vytesat novou kapli do skalní stěny. Vytvořil ji svojkovský zedník Josef Sacher.

Kříž, na začátku bývalé křížové cesty

Sloupský farář a vrchnost ale poutě do Modlivého dolu odmítali jako modlářství a nechávali odtud proto odstraňovat svaté obrázky i tabulky s poděkováním za vyslyšené prosby. V září 1806 dokonce biskupská konzistoř v Litoměřicích nařídila, aby z kaple byly odstraněny sochy Ježíše a Panny Marie. Vzápětí ale obě sochy z kaple zmizely a teprve po několika měsících byly nalezeny ukryté v jedné z odlehlých roklí. Odtud pak byly slavnostně přeneseny do Sloupu a 26. července 1807 vystaveny v tamním kostele. Od té doby velké poutě ke skalní kapli ustaly a lidí sem přicházelo stále méně. K opětnému obnovení poutí do Modlivého dolu došlo až za epidemií cholery v letech 1832 a 1850, kdy sem směřovala prosebná procesí i z České Lípy.

V roce 1836 bylo průčelí kaple vyzdobeno gotickým portálem, který vytvořil sloupský sochař Antonín Wagner. Uvnitř kaple byl umístěn pozoruhodný milostný obraz Panny Marie od malířky Eugenie Hauptmann-Sommerové a na stromech kolem kaple visely svaté obrázky. Náboženský kult se zde od počátku silně prolínal s divokou krásou romantického údolí. Postoj církve ke zdejším poutím se ale změnil teprve koncem 19. století, kdy byla kaple zasvěcena Panně Marii Lurdské, (která se v Lurdech zjevila 11.února 1858) a její vnitřek byl roku 1903 upraven na lurdskou jeskyni. I potom sem směřovala procesí z širokého okolí a modlit se sem chodil i bývalý císař Ferdinand V. při svých projížďkách ze zámku v nedalekých Zákupech.

Podél cesty ze Svojkova byla ke kapli upravena křížová cesta a dále k východu vedlo dlouhé schodiště k oratoriu na konci rokle. Byl to uměle vytesaný skalní výklenek s pískovcovou plastikou Ukřižování od sloupského sochaře Josefa Maxe staršího.

Po 2. světové válce bylo za doby komunismu poutní místo z větší části zničeno, takže dodnes zůstala zachována jen skalní kaple a prázdný výklenek oratoře.

Kaplička nad pramenem u Strážce Modlivého dolu

Upravená cesta do údolí vede od bývalého panského hostince ve Svojkově. Na prostranství za posledními domky obce stojí dřevěný kříž, u něhož kdysi začínala křížová cesta, a kde také odbočuje boční strž se stezkou k vrcholkům Svojkovských skal. Hlavní cesta pokračuje do zalesněné doliny se strmými svahy, na jejímž začátku je pod nevelkou skalkou u cesty upravená studánka s vodou, zvaná Pramen u Strážce. Dále se údolí postupně zužuje a přechází v rokli, sevřenou po stranách strmými pískovcovými skalami. Je mezi nimi i několik horolezeckých věží, které se nazývají Novoborská věž, Přeskoková, Strážce Modlivého dolu, Houbová věž a Žofie. V nejužším místě rokle se po několika schodech vstupuje do nevelkého skalního kotle s lavičkami, na jehož jižní straně je skalní blok s vytesanou kaplí. Kaple má hlavní prostoru s oltářem a dvě postranní komory. Na oltáři je socha Panny Marie, posvěcená v srpnu 2001, která nahradila ukradenou původní sochu. V posledních letech se zde každého 1.května k zahájení mariánského měsíce koná mše svatá. Na skále naproti kapli byl založen malý horolezecký hřbitov, kde jsou dvě jména obětí tohoto sportu. Okolní skály jsou častým cílem horolezců.

Foto na titulní straně:
Skalní kaple Panny Marie Lurdské v Modlivém dole u Svojkova

Záchranný věnec růžence

V současném světě je mnoho lidí závislých na kouření, alkoholu, drogách a dalších špatných věcech. Pán Ježíš na přímluvu své Matky Panny Marie těmto lidem a jejich rodinám nabízí pomocnou ruku, aby se ze své závislosti mohli osvobodit. Dvanáct dnů se má závislý člověk nebo někdo za něho modlit Záchranný věnec růžence. Pán Ježíš tém, kdo to učiní dává následující přísliby:

Kdo se s důvěrou a láskou pomodlí tento růženec, já ho osvobodím. Pomohu mu, protože má láska k vám je nekonečná. Vysvobodím ho od různých závislostí, které má. Duše člověka je pro mě velmi důležitá. Když mi člověk bude důvěřovat, já ho zachráním, protože já jsem vaše vykoupení, protože já jsem brána do nebe, protože já jsem váš milovaný Ježíš, který vás zachrání od zlého.

Na přímluvu mé Nebeské Matky Marie byla vyprošená modlitba pro vás, pro lidstvo.

Modlete se "Věnec růžence". Kdo se bude modlit tento růženec s důvěrou po dobu dvanácti dnů, jeho prosby budou vyslyšené.

Rozšiřujte tento věnec růžence, věnec radosti a spásy, věnec pokoje a čistoty proto, neboť vás čeká svoboda, svoboda od vašich závislostí a vašeho utrpení. Protože jste mi všechno odevzdali, protože jste mi důvěřovali, já vás zachráním. Neboť moje milosrdenství je nekonečné a trvá navěky.

Pokud je to možné, přistupujte k svatému přijímání. Jsem za vás uvězněný ve svatostánku, protože vás miluji. Po dobu dvanácti dnů přijímejte moje Tělo a Krev. Očistěte se od hříchů. Modlete se tento věnec a já vás vyslyším. Proste a dostanete.

Kdo bude rozšiřovat tuto milost růžence, kdo bude rozšiřovat věnec růžence, dostane ode mne tyto milosti: jeho rodina nebude závislá a ochráním ji od zlých návyků. Amen.

Podle: http://www.deviatnik.estranky.sk/clanky/zachranny-veniec-ruzenca

Jak se modlí Záchranný věnec růžence:

Ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. Amen.
Věřím v Boha...
Otče náš ...
3x **Zdrávas Maria...**
Po jménu Ježíš se vkládají slova:
...který mě*) zachrání...
*) *nebo jméno toho za nějž se modlíme*

12x tato skupina modliteb:

Otče náš...
Pane Ježíši, důvěřuji Ti, že mě *) zachráníš.
1. Pane Ježíši, obětuji Ti svůj*) návyk na nikotin - neboť Ty žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.
2. Pane Ježíši, obětuji Ti svůj*) návyk na alkohol - neboť Ty žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.
3. Pane Ježíši, obětuji Ti svoji*) drogovou závislost - neboť Ty žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

Věnec růžence se zakončí:

Velebí má duše Hospodina... *(Chvalozpěv Panny Marie)*
Zdrávas Královno...
Se srdcem zkroušeným na dlani...
(modlitba pro drogově závislé)

Závěrečné zvolání:
Ježíši, chci se Ti stále více podobat. Amen.

Velebí má duše Hospodina

Velebí má duše Hospodina a můj duch jásá v Bohu, mém spasiteli, neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici. Od této chvíle mě budou blahoslavit všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný. Jeho jméno je svaté a jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí. Mocně zasáhl svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně. Mocné sesadil z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasytil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou. Ujal se svého služebníka Izraele, pamatoval na své milosrdenství, jak slíbil našim předkům, Abrahámovi a jeho potomkům navěky. *(Luk 1, 46-55)*

Se srdcem zkroušeným na dlani

(modlitba pro drogově závislé)

Bože, Otče necítím se být hodný s Tebou rozmlouvat, ale nemám kam jít. Ty jsi můj Bůh, Ty jsi můj Pán a já ti důvěřuji. Nejsem schopný být jako Jonáš tři dny v břichu velryby, nebo jako tvůj Syn tři dny v útrobách země. Pane, věřím, že ty trestáš, ale také se smilováváš. Odpusť mi vinu mého hříchu. Cítím se jako slepec na poušti, jako hluchý, který nic neslyší. Prosím Tě, promluv k svému nehodnému služebníkovi, který chce plnit Tvou svatou vůli. Nebuď vůči mně mlčenlivý, vždyť střežím Tvůj zákon. Pane, dnešního dne jsem se odevzdal Tvému Srdci i Srdci Tvé Matky Marie... Přikryl jsem se Tvou přesvatou Krví, aby ke mně zlo nemělo přístup. Chci žít s Tebou, nechci být osamělý bez Tvé milosti. Nic pro mě nemá větší cenu. Pane, svlaž moje srdce rosou svého Ducha a já se budu těšit z Tvé pomoci. Napřím mou cestu a nenechávej mě samotného proti mým nepřátelům. Shlédni na mě, Pane, a vyslyš mou pokornou prosbu. Amen.

LITURGICKÁ ČTENÍ

7. neděle v mezidobí - 20.února 2011

1. ČTENÍ - Lev 19,1-2.17-18
Čtení z třetí knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Mluv k celému společenství izraelských synů a řekni jim: Buďte svatí, poněvadž já, Hospodin, váš Bůh, jsem svatý! K svému bratru neměj nenávist v srdci, ale otevřeně ho napomeň, aby ses kvůli němu neobtížil hříchem. Nemsti se, nechovej proti svým krajanům zášť, ale miluj svého bližního jako sebe. Já jsem Hospodin!"

2. ČTENÍ - 1 Kor 3,16-23
Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Nevíte, že jste Božím chrámem a že ve vás bydlí Boží Duch? Kdo by ničil Boží chrám, toho zničí Bůh. Neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy! Ať se nikdo neklame! Domnívá-li se někdo z vás, že je moudrý, jak to chce tento svět, musí se napřed stát „pošetilým". Jenom tak se stane moudrým. Moudrost totiž, jak ji chce tento svět, je v očích Božích pošetilost. Stojí přece v Písmu: ‚Bůh chytá moudré v jejich chytrácství,' a dále: ‚Pán zná plány moudrých: nejsou k ničemu.' Proto ať se nikdo nechlubí lidmi. Všecko je přece vaše: Pavel, Apollos i Petr, svět, život i smrt, to, co už tady je, i to, co teprve přijde, všecko je vaše. Vy však patříte Kristu a Kristus Bohu.

EVANGELIUM - Mt 5,38-48
Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Oko za oko, a zub za zub.' Ale já vám říkám: Neodporujte zlému. Spíše naopak: Když tě někdo udeří na pravou tvář, nastav mu i druhou; a tomu, kdo se chce s tebou soudit a vzít tvé šaty, tomu nech i plášť; a když tě někdo nutí, abys ho doprovázel jednu míli, jdi s ním dvě. Tomu, kdo tě prosí, dej a od toho, kdo si chce od tebe vypůjčit, se neodvracej. Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Miluj svého bližního' a měj v nenávisti svého nepřítele. Ale já vám říkám: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují. Tak budete syny svého nebeského Otce, neboť on dává vycházet svému slunci pro zlé i pro dobré a sesílá déšť spravedlivým i nespravedlivým. Jestliže tedy milujete ty, kdo milují vás, jakou budete mít odměnu? Copak to nedělají i celníci? A jestliže pozdravujete své bratry, co tím děláte zvláštního? Copak to nedělají i pohané? Vy však buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec."

8. neděle v mezidobí - 27.února 2011

1. ČTENÍ - Iz 49,14-15
Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Sión řekl: „Hospodin mě opustil, Pán na mě zapomněl." Copak může zapomenout žena na své nemluvně, není jí líto syna vlastního těla? I kdyby ona zapomněla, já přece na tebe nezapomenu!

2. ČTENÍ - 1 Kor 4,1-5
Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korinťanům.

Bratři! Ať se každý na nás dívá jako na Kristovy služebníky a správce Božích tajemství. A když tedy někdo něco spravuje, požaduje se ovšem od něho, aby na něj bylo spolehnutí. Mně na tom pramálo záleží, abych byl posuzován od vás nebo od nějakého jiného lidského soudu. Ale ani já sám sebe neposuzuji. Moje svědomí mně sice nic nevyčítá, ale tím ještě nejsem ospravedlněn. Úsudek o mně patří Pánu. Proto nic nesuďte předčasně, než přijde Pán. On také vynese na světlo věci, které jsou dosud ukryty v temnotách, a učiní, že bude zřejmé, jaké měl kdo úmysly. A teprve tehdy může každý dostat od Boha chválu.

EVANGELIUM - Mt 6,24-34
Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Buď jednoho bude zanedbávat, a druhého milovat, nebo se bude prvního držet, a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu. Proto vám říkám: Nedělejte si starosti o svůj život, co budete jíst, ani o své tělo, do čeho se budete oblékat. Což není život víc než jídlo a tělo víc než šaty? Podívejte se na ptáky: Nesejí ani nežnou ani neshromažďují do stodol, a váš nebeský Otec je živí. Copak nejste o mnoho cennější než oni? Kdo z vás si může svou starostlivostí prodloužit život o jedinou chvilku? A proč si děláte starosti o svoje oblečení? Pozorujte polní lilie, jak rostou: nelopotí se, nepředou - a říkám vám: Ani Šalomoun v celé své nádheře nebyl tak oblečen jako jedna z nich! Jestliže tedy Bůh tak obléká polní trávu, která dnes je, a zítra se hodí do pece, čím spíše vás, malověrní! Nedělejte si proto starosti a neříkejte: Co budeme jíst? nebo: Co budeme pít? nebo: Do čeho se oblečeme? Po tom všem se shánějí pohané. Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Nejprve tedy hledejte Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno. Nedělejte si proto starosti o zítřek, vždyť zítřek bude mít své vlastní starosti. Každý den má dost svého trápení."

9. neděle v mezidobí - 6.března 2011

1. ČTENÍ - Dt 11,18.26-28
Čtení z páté knihy Mojžíšovy.

Mojžíš řekl lidu: „Uložte si tato má slova do svého srdce a do své duše. Přivažte si je jako znamení na svou ruku a budou jako značka mezi vašima očima. Hle, já vám dnes nabízím požehnání a kletbu. Požehnání, když budete poslouchat příkazy Hospodina, vašeho Boha, které já vám dnes přikazuji. Kletbu, když příkazy Hospodina, vašeho Boha, poslouchat nebudete a ustoupíte z cesty, kterou vám já dnes přikazuji, a budete následovat cizí bohy, které jste neznali."

2. ČTENÍ - Řím 3,21-25.28
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! V nynější době se stalo zřejmým, že Bůh dává spravedlnost nezávisle na Zákonu. Svědčí o tom už Zákon a Proroci. Je to ospravedlnění, které dává Bůh na základě víry v Ježíše Krista, a to všem, kdo věří. Rozdílu není. Vždyť všichni jsou hříšníky a nedostává se jim Boží slávy. Z jeho milosti však docházejí ospravedlnění zdarma, protože je vykoupil Kristus Ježíš. Aby Bůh ukázal svou spásnou spravedlnost, ustanovil ho jako smírnou oběť v jeho krvi, která působí skrze víru. Jsme totiž přesvědčeni, že člověk je ospravedlňován skrze víru, beze skutků předepsaných Zákonem Mojžíšovým.

EVANGELIUM - Mt 7,21-27
Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježiš řekl svým učedníkům: „Ne každý, kdo mi říká: 'Pane, Pane!', vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli mého nebeského Otce. Mnoho z nich mi řekne v ten den: Pane, copak jsme v tvém jménu neprorokovali? A nevyháněli jsme tvým jménem zlé duchy? A nedělali jsme tvým jménem mnoho divů?' Ale tehdy jim prohlásím: Nikdy jsem vás neznal. Pryč ode mě, kdo děláte nepravosti! Každý tedy, kdo tato má slova slyší a podle nich jedná, podobá se rozvážnému muži, který si postavil dům na skále. Spadl déšť a přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům - ale nezřítil se, protože měl základy na skále. Každý však, kdo tato má slova slyší, ale podle nich nejedná, podobá se pošetilému muži, který si postavil dům na písku. Spadl déšť, přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům - i zřítil se a jeho pád byl veliký."

1. neděle postní - 13.března 2011

1. ČTENÍ - Gn 2, 7-9; 3, 1-7
Čtení z první knihy Mojžíšovy,

Hospodin Bůh uhnětl člověka z prachu hlíny a vdechl do jeho nozder dech života, a tak se stal člověk živou bytostí. Potom Hospodin Bůh vysázel zahradu v Edenu na východě a usadil tam člověka, kterého uhnětl. Hospodin Bůh dal z půdy vyrůst rozmanitým stromům, líbezným na pohled, jejichž ovoce je chutné k jídlu, i stromu života uprostřed zahrady a stromu poznání dobra a zla. Had byl nejlstivější ze všech polních zvířat, která Hospodin Bůh udělal. Pravil ženě: „Řekl skutečně Bůh: Nejezte ze žádného stromu v zahradě?" Žena odpověděla hadovi: „Smíme jíst ovoce každého stromu v zahradě, jen ovoce stromu, který je uprostřed zahrady - pravil Bůh - nesmíte jíst a ani se ho nedotýkejte, abyste nezemřeli." Had nato ženě: „Ne, nezemřete. Naopak, Bůh ví, že kdybyste z něho jedli, otevřou se vaše oči a budete jako Bůh poznávat dobro i zlo." Žena viděla, že ovoce stromu je chutné k jídlu, vábné na pohled, lákavé pro poznání moudrosti, a proto si z něho utrhla a jedla, a dala též svému muži: byl s ní a jedl. Tu se jim oběma otevřely oči a zpozorovali, že jsou nazí. Sešili tedy fíkové listy a udělali si zástěry.

2. ČTENÍ - Řím 5, 12-19
Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Jako skrze jednoho člověka přišel na tento svět hřích a skrze hřích smrt, a tak smrt přešla na všechny lidi, protože všichni zhřešili. Hřích ovšem byl na světě už před Zákonem, jenomže kde není žádný zákon, tam se hřích nepřičítá. Přesto smrt uplatňovala svou moc od Adama do Mojžíše i nad lidmi, kteří se neprohřešili nějakým podobným přestoupením jako Adam. Tento Adam je protějškem toho, který měl přijít. Ale s Božím darem není tomu tak, jako to bylo s proviněním. Kvůli provinění jednoho ovšem celé množství propadlo smrti. Ale ještě tím hojněji se celému množství lidí dostalo Boží přízně a milostivého daru prostřednictvím jednoho člověka, Ježíše Krista. A není tomu s darem tak, jako s hříšným skutkem onoho jednoho člověka. Neboť rozsudek nad proviněním toho jednoho přinesl odsouzení, kdežto Boží dar vede z mnoha provinění k ospravedlnění. Jestliže kvůli provinění jednoho člověka začala skrze toho jednoho člověka vládnout smrt, tím spíše v síle nového života budou kralovat skrze jednoho, totiž Ježíše Krista, ti, kdo v hojnosti dostávají milost a dar ospravedlnění. Nuže tedy: jako provinění jednoho člověka přineslo odsouzení celému lidstvu, tak zase spravedlivý čin jednoho člověka přinesl celému lidstvu ospravedlnění, které dává život. Jako se totiž celé množství stalo neposlušností jednoho člověka hříšníky, tak zase poslušností jednoho se celé množství stane spravedlivými.

EVANGELIUM - Mt 4, 1-11
Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš byl vyveden od Ducha na poušť, aby byl pokoušen od ďábla. Když se postil čtyřicet dní a čtyřicet nocí, nakonec vyhladověl. Tu přistoupil pokušitel a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby." On však odpověděl: „Je psáno: ‚Nejen z chleba žije člověk, ale z každého slova, které vychází z Božích úst.'" Potom ho ďábel vzal s sebou do Svatého města, postavil ho na vrchol chrámu a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se dolů. Je přece psáno: ‚Svým andělům dá o tobě příkaz, takže té ponesou na rukou, abys nenarazil nohou o kámen.'" Ježíš mu odpověděl: „Také je psáno: ‚Nebudeš pokoušet Pána, svého Boha.'" Zase ho vzal ďábel s sebou na velmi vysokou horu, ukázal mu všecka království světa i jejich slávu a řekl mu: „To všecko ti dám, jestliže padneš a budeš se mi klanět." Tu mu Ježíš řekl „Odejdi, satane! Neboť je psáno: ‚Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu budeš sloužit.'" Potom ho ďábel nechal - i přistoupili andělé a sloužili mu.

2. neděle postní - 20.března 2011

1. ČTENÍ - Gen 12, 1-4a
Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl Abrámovi: „Vyjdi ze své země, ze svého příbuzenstva a ze svého otcovského domu do země, kterou ti ukážu. Udělám z tebe veliký národ a požehnám ti, oslavím tvé jméno a budeš pramenem požehnání. Požehnám těm, kdo ti budou žehnat, a prokleji ty, kdo tě budou proklínat. V tobě budou požehnána všechna pokolení země." Abrám se vydal na cestu, jak mu řekl Hospodin.

2. ČTENÍ - 2 Tim 1, 8b-10
Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Milovaný! Bůh ti dej sílu, abys nesl jako já obtíže spojené s hlásáním evangelia. On nás spasil a povolal svým svatým povoláním, a to ne pro naše skutky, ale z vlastního rozhodnutí a pro milost, kterou nám dal v Kristu Ježíši před dávnými věky. Ale to se projevilo teprve nyní, když přišel náš spasitel Kristus Ježíš. On zlomil moc smrti a přinesl nám světlo nepomíjejícího života v evangeliu.

EVANGELIUM - Mt 17,1-9
Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a jeho bratra Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn: jeho tvář zazářila jako slunce a jeho oděv zbělel jako světlo. A hle - ukázal se jim Mojžíš a Eliáš, jak s ním rozmlouvají. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Pane, je dobře, že jsme tady. Chceš-li, postavím tu tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi." Když ještě mluvil, najednou je zastínil světlý oblak, a hle - z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, v něm mám zalíbení; toho poslouchejte!" Jak to učedníci uslyšeli, padli tváří k zemi a velmi se báli. Ježíš přistoupil, dotkl se jich a řekl: „Vstaňte, nebojte se!" Pozdvihli oči a neviděli nikoho, jen samotného Ježíše. Když sestupovali s hory, přikázal jim Ježíš: „Nikomu o tom vidění neříkejte, dokud nebude Syn člověka vzkříšen z mrtvých."

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31.ledna 2011

Politické události

Úmrtí Jiřího Dienstbiera vyvolalo smutek i za hranicemi České republiky

V sobotu 8.ledna 2011 přinesla média nenadálou zprávu o smrti bývalého disidenta, novináře, politika a symbolu boření železné opony Jiřího Dienstbiera. Rozloučení s prvním polistopadovým ministrem zahraničí se konalo 14. ledna v pražském Valdštejnském paláci za přítomnosti předních českých politiků i hostů ze sousedních zemí. Jedním z prvních řečníků během smutečního obřadu byl bývalý německý ministr zahraničí Hans-Dietrich Genscher: „Skláním se před ním s respektem a vděčností. Svou laskavostí a upřímností si získal každého." Blízcí přátelé i pouzí spolupracovníci se vzácně shodovali ve svých projevech, ať už více či méně originálně popisovali osobnost tak, jak stručně shrnul předseda Senátu Milan Štěch (ČSSD): „Byla skutečně čest pracovat s ním v Senátu, příkladem byl nám všem jak z hlediska odbornosti, tak z hlediska charakteru." S upřímností sobě vlastní reagoval na zprávu o úmrtí i bývalý prezident Václav Havel. „Umřel mi dávný kamarád, se kterým jsem toho hodně prožil. Jiří Dienstbier se zapsal do dějin české moderní žurnalistiky, politiky i do dějin opozičního hnutí. S ním a s Václavem Bendou jsem byl svého času ve vězení a i v nejtěžších chvílích nás posiloval svou stále dobrou náladou. Po několika nedávných setkáních jsem tušil, že je nemocný. Přesto mne dnes velmi zaskočilo, že jsem zůstal z této trojice jediný," citoval exprezidenta server iDnes.cz. Německý Spiegel rozebíral, jak Dienstbier přispěl k zlepšení česko-německých vztahů. Adam Michnik, bývalý disident a současný šéfredaktor polského listu Gazeta Wyborcza, připomněl Dienstbierovu vytrvalost a neotřesitelnou víru v dobrý konec. The Washington Post spojuje 73letého politika s osobností Václava Havla a mluví o nich jako o dvou hlavních postavách českého přechodu k demokracii. Nekrolog se objevil i ve zpravodajských agenturách Reuters, AP, AFP a dalších listech: The New York Times, Frankfurter Allgemeine Zeitung či Die Welt.

Rodák z Kladna (*1937) vystudoval žurnalistiku na Filozofické fakultě UK a pracoval pro Československý rozhlas jako korespondent na Dálném východě a v USA, odkud se hlásil např. se zprávou o startu Apolla 11. Aktivně se podílel na demokratizačních procesech 60. let v Československu a v té době byl členem KSČ. V roce 1970 byl ze strany vyloučen kvůli protiokupačnímu vysílání při vstupu armád Varšavské smlouvy. Byl nucen pracovat jako dokumentátor projektového ústavu, noční hlídač a topič. Měl zakázanou publikační činnost, přesto vydával svá díla v samizdatu, například Snění o Evropě (1986) či Rozhlas proti tankům (1988). Jako zakládající člen Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných, jeden z prvních signatářů Charty 77 a její dvojnásobný mluvčí patřil mezi nejvýraznější představitele disentu. V souvislosti s touto činností byl v letech 1979 - 1982 vězněn za „podvracení republiky". S rokem 1989 logicky přišla řada významných postů: spoluzakladatel a tiskový mluvčí Občanského fóra, ministr zahraničních věcí (1989-1992), místopředseda vlády ČSFR (1990-1992). Byl předsedou rady Občanského hnutí i předsedou strany z něj vzniklé (Svobodní demokraté). Poté přednášel na amerických univerzitách a působil jako zvláštní zpravodaj OSN pro země bývalé Jugoslávie. Na českou politickou scénu se vrátil až v roce 2008 jako senátor za ČSSD. Mezi jeho porevoluční publikace patří mimo jiné Od snění k realitě (1999), Daň z krve (2002) a Scénáře českého chování v Evropské unii (2004).

V Senátu je nyní obsazeno pouze 80 křesel, ČSSD tak ztratila většinu a opanuje přesnou polovinu. Doplňující volby se budou na Kladensku konat 18. a 19. března. ČSSD už nominovala Dienstbierova syna Jiřího.

Výpověď podalo téměř 4000 lékařů. Nebude zajištěna ani akutní péče, varoval šéf komory

Přiblížit strany sporu a najít řešení. To byl hlavní důvod pro uskutečnění konference Aktuální situace v českém zdravotnictví, kterou 18. ledna pořádal předseda Senátu Milan Štěch. Již za měsíc by české nemocnice měla opustit téměř čtvrtina lékařů. Odejít chtějí kvůli nízkým platům, systému vzdělávání a korupci ve zdravotnictví. Prezident lékařské komory Milan Kubek na tiskové konferenci uvedl, že cílem protestu není vyhnat lékaře do emigrace, ale zlepšit jejich podmínky. „Já si skutečně přeji, aby absolvent Karlovy univerzity léčil pacienty v Kolíně nad Labem, nikoliv v Kolíně nad Rýnem." Zároveň řekl, že není možné poskytovat lékařskou péči bez lékařů, a to ani akutní. Rychlé způsoby k získání potřebných peněz vidí ve zveřejňování investic do nákupu přístrojů, léků a dalších služeb. „My potřebujeme pouhé jedno procento peněz, které zdravotnictvím protékají."

Ministr zdravotnictví Leoš Heger (TOP 09) tehdy sice zopakoval, že požadavky lékařů jsou opodstatněné, ale peníze na platy jim letos nepřidá. Tento týden se přesto začíná rýsovat řešení, prostředky se zřejmě najdou za cenu úspor v resortu. Harmonogram opatření chce ministr předložit na páteční schůzce s lékaři. Vláda již pracuje na změnách ve vzdělávání a zabývat se chce i množstvím přesčasů, které jsou podle Hegera na hraně zákonnosti.

Protestní akci lékařských odborů s názvem Děkujeme, odcházíme odsoudil prezident Václav Klaus. Podle něj se jedná o porušení občanské solidarity. „Je to nepřijatelné vydírání," zaznělo v jeho novoročním projevu. Chování lékařů se přestává líbit české veřejnosti. Podle společnosti SANEP podporovalo doktory loni v březnu 80 % Čechů, v lednu se na jejich stranu staví necelá třetina obyvatel.

Zdravotní sestry se k výpovědím nepřipojily a neuvažují ani o jiné formě protestu. V případě slučování či rušení některých nemocničních oddělení ale i jim hrozí, že o práci přijdou.

Tomáš Chalupa se stal ministrem životního prostředí

Novým ministrem životního prostředí jmenoval prezident Václav Klaus 17. ledna Tomáše Chalupu (ODS), který ve funkci nahradil Pavla Drobila.

Místopředseda ODS rezignoval na vládní post kvůli aféře ve svém resortu. Jedná se o první personální změnu v současné vládní koalici ODS, TOP 09 a Věcí veřejných. Chalupa, úspěšný starosta Prahy 6, při svém jmenování slíbil, že se úřadu pokusí vrátit ztracenou důvěryhodnost.

Výměna ministra je dohrou skandálu, který vyvolala údajná korupce ve Státním fondu životního prostředí. Drobil měl od tehdejšího šéfa fondu Libora Michálka požadovat, aby se zbavil kompromitujících nahrávek, na kterých se Michálka ministrův poradce Martin Knetig a náměstek předsedy fondu Dušan Fibingr snažili přimět k manipulování s veřejnými zakázkami. Důsledkem této kauzy bylo napětí v koalici, neboť vyšlo najevo, že premiér Petr Nečas (ODS) a ministr vnitra Radek John (VV) byli již dříve o Michálkově podezření informováni. Opoziční ČSSD vyvolala hlasování o nedůvěře vládě. Kabinet přežil díky zásahu prezidenta Václava Klause, jenž si vedení koaličních stran pozval den před hlasováním na Hrad.

Chalupa je už sedmý šéf resortu za poslední dva roky. „Přicházím do situace, se kterou nemám nic společného, což chápu jako výhodu. Nejsem aktérem žádných událostí ani sporů. Pověst ministerstva je otřesena, budu mu chtít vrátit důvěru veřejnosti," citoval Chalupu iDnes.cz. Šestatřicetiletý občanský demokrat absolvoval práva na Karlově univerzitě. Pracoval jako novinář a v roce 1997 byl tiskovým mluvčím Klausovy vlády. Od roku 2002 zastával post starosty šestého pražského obvodu. Loni na jaře byl zbaven funkce místopředsedy pražské ODS a letos v prosinci jím byl znovu zvolen.

Zatímco prezident Nečasovu obměnu kabinetu schvaluje, proti se vyslovila opozice. „Úřad, který byl devalvován korupční aférou a neodbornými zásahy bývalého ministra Drobila, má nyní obsadit starosta Prahy 6 Tomáš Chalupa, který opět postrádá jakékoli zkušenosti z oboru ochrany životního prostředí," uvedl podle serveru iHNed úřadující předseda ČSSD Bohuslav Sobotka. Podobného názoru jsou také zástupci ekologických organizací. „Zatím jsem se nestihl na ministerstvu zapracovat, se situací zde se musím teprve seznámit. Mezi prioritami nicméně budou protipovodňová ochrana a politika, ochrana ovzduší, program Zelená úsporám a Národní park Šumava," citovala Chalupu média. Otázka hospodaření v šumavském národním parku, již se už delší dobu nedaří vyřešit, stejně jako výběr nového ředitele, připadnou teď novému ministrovi. Čeká na něj také řešení situace korupcí zasaženého Státního fondu životního prostředí, kde chce Chalupa nejprve provést forenzní a personální audit, a nového šéfa pak vybrat na základě výběrového řízení. Vyloučil tak automatický návrat Libora Michálka, odvolaného z funkce po oznámení podezření na korupci. Kromě toho bude Chalupa rozhodovat o obřím ekotendru na likvidaci ekologických škod. Superzakázka je trnem v oku jak VV, tak premiéru Nečasovi, který na jednání grémia ODS před dvěma měsíci řekl, že rezignuje, pokud ekotendr projde v současné podobě. Nečas chce zrušit nynější zakázku, jejímž autorem byl ještě za Topolánkovy vlády současný ministr financí Miroslav Kalousek (TOP 09), a nahradit ji dílčími likvidacemi, které by měly být pro stát levnější. „Známe cíl, to je přijmout fakt, že jsou tu ekologické zátěže, které musí být odstraněny. A na druhou stranu hledat nejefektivnější a nejlevnější řešení. Jestli to je jeden ekotendr, rozdělený, nebo jakákoliv jiná verze, to bych si nechal na hlubší analýzu," sdělil Chalupa v rozhovoru pro Lidovky.cz.

Nejen studenti uctili památku smrti Jana Palacha. Uplynulo od ní 42 let

V polovině ledna si lidé připomínali 42. výročí tragického úmrtí studenta Jana Palacha, který se 16. ledna 1969 na protest proti vývoji ve společnosti po sovětské okupaci upálil na Václavském náměstí a o tři dny později svým zraněním podlehl. Vzpomínkové akce se konaly na různých místech v Praze, ale i ve Všetatech a Mělníku, kde Palach vyrůstal a studoval. Na Filozofické fakultě, na níž Palach studoval, byl ve středu 19. ledna program zahájen poslechem rozhlasového dokumentu Můj bratr Jan, který mapuje události ledna 1969 a přibližuje Palachův příběh prostřednictvím svědectví jeho bratra Jiřího, a besedou s režisérem dokumentu Markem Janáčem. Následoval pietní akt u pamětní desky před budovou fakulty na dnešním Palachově náměstí. V kostele sv. Tomáše na Malé Straně pak sloužil výroční bohoslužbu biskup Václav Malý. Právě tento kostel zažil i první mši za Jana Palacha v roce 1969. Další akce byly na programu ve středu v Husově sboru v pražských Vršovicích, kde se promítaly dva unikátní trezorové snímky Tryzna a Ticho z roku 1969 a také dokument Miroslava Bambuška Jan Hus – mše za 3 mrtvé z roku 2009. Režisér Bambušek je také organizátorem této vzpomínkové akce, která je spíše komunitní záležitostí a nejsou na ni zváni ani žádní oficiální hosté. Pietní akce v Mělníku měla podobu koncertu maďarského komorního souboru Akadémia Quartet. Už v sobotu 15. ledna se sešly desítky lidí u Palachova hrobu na Olšanských hřbitovech v Praze. Za účasti předsedkyně Poslanecké sněmovny Miroslavy Němcové se vzpomínalo také ve Všetatech.

Ministr Schwarzenberg představil plány české zahraniční politiky

V pondělí 17. ledna se v pražském institutu CERGE – EI uskutečnila přednáška ministra zahraničních věcí Karla Schwarzenberga na téma Priority české zahraniční politiky pro rok 2011. Ministr vyzdvihl důležitost orientace na EU, ale k přijetí eura se postavil spíše negativně. Zhruba v padesátiminutovém projevu zmínil Schwarzenberg nejdiskutovanější témata posledního období. Dal najevo sympatie s evropskými institucemi a vysvětlil, že členství v Evropské unii je pro malé země, jako je Česká republika nesmírně důležité. Aby však mohly v takové instituci obstát, je třeba si ujasnit názory a cíle a nebát se je na evropské půdě prezentovat. Rád by se tedy jako ministr zahraničí více zaměřil na fungování vztahů mezi Českou republikou a zeměmi EU. Stejně důležitá bude spolupráce se Severoatlantickou aliancí. „Jsem vášnivý příznivec Evropské unie," uvedl ministr. K problému přijetí společné evropské měny se ale již tak pozitivně nevyjádřil. „Přijetí eura nepovažuji za záležitost prestižní," zněla jeho odpověď na otázku. Součástí akce byla i diskuze, v níž ministr vysvětlil svůj postoj i k několika dalším problémům. Uvedl, že Česká republika se bude snažit pomoci zemím, jako jsou Kosovo

či Bělorusko. Je nutné poskytnout jim nejen finanční pomoc, ale hlavně je podporovat ve vzdělávání a tvorbě fungujících státních aparátů. Jednou z podstatných priorit bude rozšíření spolupráce s visegrádskými zeměmi (s Polskem, Slovenskem a Maďarskem). Zmínil také, že dle jeho názoru česká prestiž ve světě od návštěvy amerického prezidenta Obamy stoupla a je důležité si tento status udržet.

Ze Slovenska

Slovenská vláda svolila ke zmírnění sporného zákona o občanství

Slovenská vláda se dohodla na zmírnění zákona, který v nynější podobě občany po získání jiné státní příslušnosti automaticky zbavuje slovenského občanství. Podle nového návrhu má žadatelům příslušnost ke Slovensku zůstat a o její zrušení by museli následně zažádat. Nynější kabinet premiérky Ivety Radičové tak upravuje tvrdou legislativní reakci předchozí vlády Roberta Fica na maďarský zákon, jenž od letoška výrazně usnadňuje získání občanství bez ohledu na to, zda etnický Maďar žije v Maďarsku, či v zahraničí.- Vstřícný vzkaz směrem k početné maďarské menšině na území Slovenska přišel jen týden poté, co se v Bratislavě po pěti letech oficiálně setkali prezidenti obou zemí. Maďarský prezident Pál Schmitt během jednodenní schůzky vyzval svého hostitele, aby Slovensko zákon úplně zrušilo. „Protože mnozí stále váhají, zda tím, že přijmou maďarské občanství, budou zároveň velmi tvrdě postihnuti, a to ztrátou slovenského občanství, tedy občanství země, kde se narodili, kde žijí, vychovávají své děti, platí daně a pracují," citoval Schmitta server Sme.sk. Podle slovenského prezidenta Ivana Gašparoviče by však národnostní menšiny měly v první řadě uznávat zvyklosti státu, ve kterém se rozhodly zůstat. K umírněnosti vyzval i Slováky žijící v zahraničí. „Jsem rád, že si zachovali svůj mateřský jazyk, kulturu a že mají dobrý vztah k zemi svých prarodičů, ale vyzývám je k absolutní loajalitě vůči státu, ve kterém žijí," sdělil Gašparovič slovenskému serveru po státním jednání. Vztahy mezi Slovenskem a Maďarskem, které svého severního souseda po staletí ovládalo, jsou dlouhodobě napjaté. K nejvážnější diplomatické roztržce posledních let došlo předloni v srpnu, kdy Bratislava odmítla účast tehdejšího maďarského prezidenta Lászla Sólyoma na odhalení sochy maďarského patrona sv. Štěpána v Komárně. Podle bezprostřední reakce Slováků však byla zamýšlená účast Sólyoma cílenou provokací, neboť měla proběhnout v den výročí okupace Československa vojsky Varšavské smlouvy. Nové vlády obou zemí však začínají jednat o smířlivějším vztahu. Zda slovenský parlament schválí zmírnění současného zákona o občanství, však zatím není podle slovenských médií jisté.

Ekonomika

Nezaměstnanost v prosinci vzrostla na 9,6 %, příčinou je mimo jiné sezónnost určitých odvětví

Ze statistik ministerstva práce a sociálních věcí vyplývá, že v prosinci stoupla registrovaná nezaměstnanost o celý jeden procentní bod. Oproti stejnému období v roce 2009, kdy celkový počet uchazečů vzrostl jen o 22 400, se tentokrát zvýšil o 55 000 - téměř na 562 000. Počet volných pracovních míst klesl o 4,7 % na 30 800, na jedno pracovní místo tak připadá 18,2 uchazečů. Na přesné stanovení příčin je ještě brzy, pravděpodobně se ale bude jednat o kombinaci několika faktorů a je evidentní, že se tak silný nárůst nečekal. Vzhledem k počasí se markantně projevuje sezónnost určitých odvětví (zemědělství, stavebnictví, cestovní ruch), v důsledku ekonomické krize zanikají některé menší živnosti. Zvažuje se i vliv novely zákona o zaměstnanosti, která nabyla účinnosti 1. ledna 2011 a v některých případech (např. pokud zaměstnanec bezdůvodně opouští pracovní místa) omezuje vyplácení podpory v nezaměstnanosti. Přes republikový průměr se přehouplo 49 okresů, situace je nejhorší v okresech Jeseník (19,7%), Bruntál (17,9) a Most (16,5). Nejlepší situace je tradičně v okresech Praha a Praha-západ (4,1) a Mladá Boleslav (5,0). Při srovnání s EU (data zpracovaná Eurostatem v listopadu 2010) se Česko se 7,1 % drží vcelku dobře. V žebříčku se umístilo mezi Dánskem (7,7) a Německem (6,1). Celková míra nezaměstnanosti sedmadvacítky činila 9,5 %.

Vítek podal na Sazku insolvenční návrh

Situace v Sazce se vyhrocuje. Radovan Vítek, v současné době největší věřitel této loterijní společnosti, na ni 17. ledna podal insolvenční návrh. Sazka totiž i přes každoroční více než miliardový zisk není schopna splácet své dluhy z výstavby pražské O2 areny. Realitní miliardář Vítek, který v posledních měsících skoupil pohledávky za Sazkou téměř za 1,5 miliardy korun, se dožaduje jejich splacení. Nyní už ve fázi, kdy loterijní jedničce hrozí insolvence. Sazka musí do 20 dnů od podání návrhu reagovat a předat soudu své vyjádření spolu s informacemi o současném stavu firmy. Vedení Sazky v čele s Alešem Hušákem odmítá připustit, že Vítek vlastní tolik pohledávek. „Budeme se návrhu bránit všemi prostředky," uvedl Hušák. Vítek nesouhlasí a doporučuje firmě restrukturalizaci. V úterý 25. ledna server Česká pozice informoval, že Vítek se nákupem dluhopisů od UniCredit Bank stal vlastníkem celkem čtvrtiny všech dluhopisů Sazky. Sazka tak řeší, jak dál. Zaručit se za její dluhy je ochotno více firem. Naposledy se ozvala italská Lottomatica, která pro Sazku zajišťuje sázkové terminály. Pomoci chce i Český svaz tělovýchovy a sportu, který je většinovým akcionářem Sazky a kterému Sazka donedávna přispívala. Teď sportu hrozí, že o peníze ze Sazky přijde a ztratí tak významný zdroj svých příjmů. Uvnitř svazu se objevují spory a jedná se i o vytvoření konkurenčních skupin nezávislých na ČSTV. Potřebné miliardy nabízí i Hušákův kamarád, obchodník a lobbista Martin Ulčák, který dnes pracuje na záchranném plánu pro loterijní společnost Sazka.

Kurzovní lístek 31. 1. 2011 (střed)

EUR, 1 .....24.230
Kanada, 1 .....17.711
USA, 1 .....17.696

Kultura

Světová předpremiéra filmu o Nicholasi Wintonovi v pražském Kongresovém centru

Snímek Nickyho rodina zachycující záchranu stovek československých dětí Nicolasem Wintonem, který se předpremiéry osobně zúčastnil, mohli první diváci z řad studentů vybraných středních škol zhlédnout 20. ledna v pražském Kongresovém centru. Velký

sál byl zaplněn do posledního místa. Všichni se těšili hlavně na příjezd samotného sira Wintona, který přicestoval i přesto, že nedávno oslavil své 101. narozeniny. V Praze také převzal petici za svou nominaci na Nobelovu cenu, kterou podepsalo 100 000 lidí. Film, který vznikl v česko-slovenské koprodukci, popisuje životní cestu tohoto výjimečného člověka, kterému se podařilo na sklonku roku 1939 vyvézt z protektorátu 669 převážně židovských dětí. Těm našel adoptivní rodiny ve své domovské zemi, Anglii. Mnoho takto zachráněných dětí přišlo během války o své pravé rodiče. Jejich cesty byly po konci války spletité a mnohé z nich se do tehdejšího Československa už nikdy nevrátily. Dnes Wintonova "rodina" čítá po celém světě přes 5000 lidí. Některé ze zachráněných dětí přijely na předpremiéru z Izraele či Spojených států. Hlavní role představující Wintona se zhostil herec Michal Slaný a jednu z matek, která posílá své dvě děti za hranice, pak ztvárnila známá česká herečka Klára Issová. Filmem se prolíná několik dějových linií a kromě hraných scén má tak divák možnost zhlédnout dobové záběry a výpovědi zachráněných a nalezených dětí. Jedno z nich, Joe Schlesinger, snímkem provází. Sám Winton o svém činu nikomu několik desítek let neřekl a s rodinami anebo dětmi se po válce nespojil. Na vše přišla náhodou jeho manželka, která objevila na půdě kufr s fotkami a doklady, které patřily dětem. Vše pak mělo rychlý spád - pod záminkou si ho v roce 1988 pozvala do hlediště během vysílání BBC historička Elizabeth Maxwell, která jeho příběh odtajnila a seznámila ho s těmi, které zachránil. O jeho činu byl natočen v roce 2002 dokument, který se jmenuje Síla lidskosti a který inspiroval stovky studentů po celém světě. Ti se pak zapojili do charitativní činnosti a do budoucna chtějí nést odkaz sira Wintona, který sám v Kongresovém centru řekl: "Vždy jsem se řídil tím, že to, co není zcela nemožné, je v lidských silách." Dosud se podařilo nalézt 229 z Wintonových dětí. Tvůrci filmu doufají, že se jim po uvedení snímku do kin ozvou další.

Sport

Házenkář Jícha a skifař Synek ovládli světové ankety

Nejlepším světovým házenkářem roku 2010: Čech. Nejlepším světovým veslařem roku 2010: opět Čech. Filip Jícha a Ondřej Synek ovládli nejvýznamnější ankety ve svých sportech. "Je to takové zadostiučinění za krásný sportovní rok, velká pocta," říkal Jícha, opora vítěze německé ligy i Ligy mistrů Kielu, když se 13. ledna dozvěděl výsledky hlasování expertů, fanoušků a novinářů. Synka zvolila Mezinárodní veslařská federace svým králem jen o pár dní později - 22. ledna. "Je to nejvíc, co můžete v našem sportu dosáhnout, co se týká anket a ocenění. Proto si toho velmi cením," prohlásil Synek, mistr světa z loňského roku.

Rychlobruslařka Sáblíková obhájila ve víceboji evropský titul

Královna českého sportu roku 2010 vstoupila i do nového náramně. Rychlobruslařka Martina Sáblíková, trojnásobná medailistka z olympijských her a vítězka české ankety Sportovec roku, ovládla v Itálii mistrovství Evropy. Vedla už po prvním dnu (po závodech na 500 a 3000 metrů). Triumf stvrdila v neděli 9. ledna druhým místem na 1500 metrech a suverénním výkonem v závodě na 5000 metrů. Evropský šampionát vyhrála už potřetí. "Nemůžu tomu uvěřit," řekla Sáblíková bezprostředně pro deník MF Dnes. Titul vyhrála loni a před čtyřmi lety - tehdy se mistrovství konalo také v italském městě Collalbo. Pro další velký úspěch se tak vrátila do míst, kde velkou kariéru zahájila. Od té doby posbírala celkem jedenáct zlatých medailí z vrcholných akcí.

Bauer se v těžkém finiši Tour de Ski vytáhl k bronzové medaili

V roce 2008 i loni vyhrál, ale letošního třetího místa si cení také. Běžec na lyžích Lukáš Bauer díky skvělému finiši dosáhl v prestižním lyžařském seriálu Tour de Ski na stupně vítězů, když si v neděli 9. ledna výborně poradil s brutálním výjezdem na italskou sjezdovku Alpe Cermis. "Třetí místo je obrovská satisfakce," řekl Bauer Radiožurnálu. Celkově vyhrál švýcarský lyžař Dario Cologna, druhý byl Petter Northug z Norska. Do nejlepší desítky se dostal ještě druhý český zástupce Martin Jakš. Před poslední etapou byl třetí, ale závěrečný výšlap mu nevyšel a skončil třetí. I tak je to úspěch, v Tour de Ski lepší nikdy nebyl. "Bylo to náročné a jsem spokojený," řekl Jakš. Mezi ženami byla Eva Nývltová devatenáctá.

Čeští skokani na lyžích po mizerném Turné vylétli do špičky

Český skok na lyžích se po pěti letech dočkal umístění na stupních vítězů. Navíc před domácími fanoušky, na legendárním harrachovském mamutím můstku. Roman Koudelka si dolétl pro třetí místo a na životní úspěch navázal spolu s Janem Maturou i v dalších závodech na japonských ostrovech. Čeští skokani na lyžích na prestižním Turné čtyř můstků, které se každoročně koná v termínu od 27. prosince do 6.ledna v Německu a v Rakousku, neoslnili. Neviditelná výprava zůstala ve stínu rakouské modly Morgensterna nebo polského nezmara Malysze. Nejlepší z Čechů? Koudelka na 30. pozici celkového pořadí, za ním naskládaní 33. Janda, 34. Sedlák, 35. Hlava. Ani na chvostu, ani na špici. Všichni zůstali v šedém průměru. Hned dva dny na to skokany čekal nevyzpytatelný můstek v Harrachově. Spoléhalo se nebojácného letce Hájka, který se v ústraní na domácí závody připravoval. Nečekaně ale zazářila jiná hvězda. Jedenadvacetiletý Koudelka, který se protrápil uplynulým ročníkem i úvodem toho letošního. Přitom ještě v Bischofshofenu by souboj s harrachovským mamutem nejraději vzdal. Jenže navzdory pocitům, prognózám i aktuální výkonnosti si už v prvním závodě dolétl pro nejlepší české umístění sezony. Desátou pozici. A druhý den letěl ještě dál. Po pěti letech dokonce pro Českou republiku dobyl stupně vítězů, když skončil třetí. Porazil rakouské hvězdy Loitzla s Kochem i Adama Malysze, jenž za podpory tisíců polských příznivců skákal takřka v domácím prostředí. "Tady se stal zázrak. Doufám, že to nebylo naposledy," řekl Koudelka. Jeho výkon doplnili ještě solidním desátým místem Borek Sedlák a jedenáctým Jan Matura. A skokanský sen pokračoval i v Japonsku. Na závody v Sapporu se nesjela kompletní špička, ti nejlepší přesto nechyběli. Amman, Kofler, Morgenstern a mezi tebemito velikány se o triumf prali i Češi. Čtvrtý dolétl Matura, šestý Koudelka.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež schválil 13 dekretů Kongregace pro blahořečení

Svatý otec Benedikt XVI. 14.ledna přijal na soukromé audienci kardinála Angela Amata SDB, prefekta Kongregace pro blahořečení a svatořečení, během které pověřil kongregaci vyhlášením dekretů, které se týkají uznání zázraků připisovaných přímluvě tří blahoslavených, mučednictví pěti sester a heroických ctností pěti služebníků Božích.

Uznání zázraku:
- připisovanému přímluvě služebníka **Božího Jana Pavla II.** (Karola Wojtyły), papeže, který se narodil ve Wadovicích (Polsko) 18. května 1920 a zemřel v Římě 2. dubna 2005;
- připisovanému přímluvě služebnice Boží **Antonie Marie Verny**, zakladatelky Institutu sester lásky Neposkvrněného Početí z Ivrea, která se narodila v Rivarolo Canavese (Itálie) 12. června 1773 a zemřela tamtéž 25. prosince 1838;
- připisovanému přímluvě služebníka Božího **Giuseppe Toniola Laica,** otce rodiny, který se narodil v Trevisu (Itálie) 7. března 1845 a zemřel v Pise 7. října 1918.

Uznání mučednictví:
- pěti služebnic Božích: **Maria Giulia** (Kata Ivanišević), **Maria Bernadetta** (Teresia Banja), **Maria Krizina** (Giuseppa Bojanc), **Maria Antonia** (Giuseppa Fabjan) a **Maria Berchmana** (Carolina Anna Leidenix), sestry Institutu Dcer Božské Lásky, zabité z nenávisti kvůli víře v Bosně-Hercegovině ve dnech 15.-23. prosince 1941.

Uznání heroických ctností:
- služebníka Božího **Antonia Franca**, ordináře Santa Lucia del Mela, který se narodil v Neapoli (Itálie) 26. září 1858 a zemřel v Santa Lucia del Mela (Itálie) 2. září 1626;
- služebníka Božího **Francesca Maria della Croce** (Giovanni Battista Jordan), kněze, zakladatele Společnosti Nejsvětějšího Spasitele a Kongregace Dcer Nejsvětějšího Spasitele, který se narodil v Gurtweilu (Německo) 16. června 1848 a zemřel v Tafers (Švýcarsko) 8. září 1918;
- služebníka Božího **Nelsona Bakera**, diecézního kněze, který se narodil v Buffalo (USA) 16. února 1842 a zemřel v Limestone Hill (USA) 29. července 1936;
- služebníka Božího **Faustina Péreze-Manglana Magra**, žáka a postulanta otců marianistů, který se narodil ve Valencii (Španělsko) 4. srpna 1946 a zemřel tamtéž 3. března 1963;
- Boží služebnice **Francescy de Paula de Jesús**, nazývané "Nhá Chica", laičky, která se narodila v São João del Re (Brazílie) v roce 1810 a zemřela v Baependi (Brazílie) 14. června 1895.

Jan Pavel II. bude blahořečen 1. května 2011

Mše svatá k **blahořečení, služebníka Božího Jana Pavla II.,** které bude předsedat papež Benedikt XVI., **se bude konat 1. května 2011** o II. neděli velikonoční (neděle Božího milosrdenství) ve Vatikánu.

Biskupové USA předkládají Kongresu své priority

Biskupská konference USA pod vedením Mons. Timothy Dolana v oficiálním dopise předložila novému americkému Kongresu priority, které bude během tohoto volebního období sledovat. Hlavním bodem zůstává **ochrana lidského života od jeho početí až po přirozenou smrt.** V dopise se uvádí, že biskupové "budou i nadále jednat ve prospěch ochrany života bezbranných členů lidské rodiny, kteří nemají ve společnosti hlas, především nenarozených dětí, lidí s postižením nebo na sklonku života". I nadále trvá jejich nesouhlas s jakýmkoli rozšířením abortivní praxe, včetně hrazení z veřejných prostředků. S ochranou života souvisí **ochrana tradičního manželství.** Biskupové budou stále důrazně oponovat jakékoli změny v definici manželství jako nerozlučitelného a výlučného spojení mezi mužem a ženou v přesvědčení, že právě ono dá "jedinečný a nenahraditelný příspěvek pro společné dobro společnosti". Analogicky budou biskupové podporovat všechna opatření ve prospěch ochrany rodiny. V textu se také píše, že církev dále povede svůj boj za kvalitní, pro všechny dostupné – včetně imigrantů - **zdravotnictví,** ve kterém nebude potrat hrazen z veřejných zdrojů a bude zaručena svoboda svědomí. Další téma, které biskupy tíží, je **spravedlivá imigrační reforma**, která by měla upravit chyby aktuálního systému, jenž "poškozuje jak imigranty, tak stát". Dalším tématem dopisu je **krize.** Tváří v tvář přetrvávajícím ekonomickým potížím ve Spojených státech i s jejich závažnými důsledky budou biskupové, jak je uvedeno v dopise, podporovat všechna finanční a daňová opatření, která budou odpovídat "morálnímu požadavku ochrany chudých a bezbranných". V závěru dopisu Biskupská konference USA ohledně zahraniční politiky Spojených států ujišťuje, že bude podporovat úsilí Washingtonu o "odpovědné mezidobí", které umožní ukončení války v Iráku a Afganistanu, i všechny intervence za obranu náboženské svobody a za odstranění pronásledování křesťanů ve světě.

Zemřel P. doc. Miloš Raban

V pátek 7. ledna 2011 zemřel R.D. Doc. PhDr. Ing. Miloš Raban, Th.D., farář v Raspenavě a ředitel Mezinárodního centra duchovní obnovy v Hejnicích. Narodil se 20. června 1948 v Kryštofově Údolí. Po emigraci a studiích v Německu a v Itálii byl v Římě 9. listopadu 1985 vysvěcen na kněze. V roce 1990 se vrátil do Československa a biskupem Josefem Kouklem byl jmenován administrátorem v Raspenavě a pověřen vybudováním Centra duchovní obnovy z ruin bývalého františkánského kláštera v Hejnicích. Díky jeho velkému úsilí se podařilo otevřít 5. ledna 2001 Mezinárodní centrum duchovní obnovy a R.D. Miloš Raban se stal jeho ředitelem. Kromě toho se věnoval také pedagogické činnosti, byl jmenován biskupským vikářem pro záležitosti církevního školství a vzdělávání. V letech 1996 – 2003 byl sekretářem Plenárního sněmu katolické církve v České republice.

Podle zpráv České biskupské konference

V Indii zemřel český misionář P. Jan Med

Ve věku 95 let zemřel 25. ledna 2011 v indickém Imphalu známý český misionář P. Jan Med SDB.

Otec Med se narodil 13. dubna 1916 v Jihlavě, měl sedm sourozenců a také jeho bratr Oldřich se stal knězem – salesiánem.

Ve svých třinácti letech odešel Jan k salesiánům do Fryštáku. V roce 1933 se vydal do noviciátu na Slovensko do Svatého Beňadiku, kde 31.července 1934 složil své první řeholní sliby. Rok nato 11.listopadu 1935 nastoupil v italských Benátkách na loď a vydal se do Indie. V Bombaji přistál 22.listopadu 1935. V Indii pak složil 31. července 1937 věčné sliby a zde byl také 7. ledna 1943 vysvěcen na kněze.

P. Jan Med byl horlivým misionářem, obětavým knězem a mužem svatého života, neúnavným učitelem a vychovatelem, který celý život kráčel ve šlépějích zakladatele kongregace salesiánů sv. Jana Bosca. Otec Med byl misijním průkopníkem v horách dvou indických států Nagalandu a Manipuru v severovýchodní Indii. Byl mnohostranně činný a významně utvářel salesiánskou kongregaci v Indii. Byl formátorem především chlapecké mládeže a stál u mnoha duchovních povolání. Pět let působil jako novicmistr a šest let byl provinciálem salesiánů v jižní části Indie v Chennai. Byl známý jako horlivý a velkodušný muž.

Založil školu Dona Bosca v Tirumpatturu v Tamilnadu, která je nyní známou samosprávnou školou. Pracoval také na založení teologické university v Bangalore a university Dona Bosca v Maram. Jeho zásluhou byly zakládány základní, střední a vysoké školy, internáty, technická učiliště, sirotčince. Těmto ústavům vděčí za výchovu a vzdělání stovky a tisíce lidí. První žáci mají již své rodiny, děti a vnuky a jsou nesmírně vděční, že salesiánské školy je připravily pro život. Otec Med napsal také několik knih a vedl čilou korespondenci s celým světem. Byl také výborný hudebník a zpěvák. Jeho sborníku duchovních písní se dosud prodalo přes 100 tisíc výtisků.

Otec Med je mnoha Indy považován za svatého muže, protože nezištně pomáhal mnoha lidem z různých kmenů, kultur a náboženství. Jeho snahou bylo rozšířit vzdělání mezi lidmi z nedostupných hor bez potlačení místních tradic, kultury a jazyka.

Této pomoci by ovšem nebyl schopen bez přispění přátel z Čech a také krajanů žijících v různých zemích světa. Například Česká misie ve Švýcarsku každoročně pořádala veliké sbírky na jeho misijní dílo, podobně mnoho jednotlivců i organizací v Chicagu dlouhá léta podporovali jeho činnost a stejně tomu bylo i v jiných částech světa. Otec Med svou celoživotní prací vytvořil obrovské duchovní, kulturní a společenské dílo a jeho místní spolupracovníci, kterých vychoval celou řadu budou v jeho započaté práci pokračovat podle jeho slov: „Běžte a pokračujte v práci, která začala. Rád Vám požehnám a budu se za Vás modlit.“

Ke konci svého života byl Otec Med dlouhý čas nemocný. Zlomeniny obou nohou ho trvale upoutaly na lůžko. Jeho zdravotní stav se v poslední době zhoršil. Přece však své bolesti nesl statečně a trpělivě a tak osobní obětí, obklopen láskou své duchovní rodiny, dokonal běh svého života.

Pohřeb P. Jana Meda se konal 28. ledna 2011 v Salesian College v indickém Dimapuru za hojné účastí spolubratrů kněží, řeholních sester, jeho žáků, přátel a věřících.

Kéž mu dá Pán věčné odpočinutí a odmění mu jeho celoživotní misionářskou službu a všechny oběti. Kdo jste Otce Meda znali, vzpomeňte na něho v modlitbě.

Podle zpráv Salesiánské kongregace

* * *

Když myslím na Vás, na Indii,
vzpomínám také na Marii,
jak Ona denně pokorně a tiše
sloužila Bohu pro Ježíše.

A Vy, tam v dáli v horách nehostinných
sloužíte lidem jako jeden z nich,
by Vaše slova dennodenně znova
zvěstovala všem kolem slova Ježíšova.

Neznáte únavu, hlad, či nepohodlí cest,
by přinesl jste všem tu Ježíšovu zvěst,
že Otec Jeho, Pán a Tvůrce všeho,
zve všechny stejně, do království svého.

Přeji Vám proto, ať Pán vždy Vás chrání
na Vašich cestách, kdy už den se sklání,
aby Vám odměnou byl po životní práci.
Vždyť každý nakonec se k Ježíšovi vrací.

Báseň Otce Jana Meda

Kronika České Misie v Chicagu v roce 2010

Svátost manželství si vzájemně udělili:

08 – 07 Vladislav Luberda
Jana Križalkovičová

Pokřtěni byli:

02 – 06 Patrick Mira Mikulčík
02 – 14 Peter Babej
03 – 07 Tomáš Kroupa
04 – 18 Andrew Tyler Nerada
06 – 12 Andrew Milan Kochaníček
06 – 13 Tamara Gonda
06 – 19 Klára Aneta Novák
06 – 27 Nella Jindra Bednář
08 – 15 Adrian Mark Gawron
08 – 28 Florián Paška
09 – 04 Shimon Peter Salnicky
09 – 04 Natálie Maria Kulendíková
09 – 05 Kevin Vít Zimčík
09 – 18 Josephine Marie Buček
09 – 25 Andre Tiburcio Palma
09 – 25 Amálie Marie Bača
10 – 16 Alexandra Katherine Greš
11 – 13 Marek Zdeněk Merta
11 – 13 Haley Madison Avizius
11 – 26 Dominick Joseph Vlach
11 – 28 Alžběta Cícha
12 – 18 Olivia Sydney Kvíčala
12 – 26 Jakub Jaroslav Pospíšil

Svátost biřmování přijali:

09 – 04 Natálie Maria Kulendíková
(při křtu východního obřadu)
09 – 19 Pavel Vojtěch Cícha
09 – 19 Filip Antonín Rybička
09 – 19 Marta Lucie Slívová
09 – 19 Monika Maria Goretti Slívová
09 – 19 Kateřina Alžběta Slívová
09 – 19 Lucia Barbora Sokolová
09 – 19 Jarmila Ludmila Ševčíková

Na věčnost byli povoláni:

02 – 06 Jan Juna
05 – 30 George Blum
08 – 23 Rozina Nehasil
09 – 22 Marie Šmelhausová
11 – 20 Karel Švec
12 – 21 MUDr. Jiří Podzamský

V roce 2010 bylo celkem:

1 svatba
23 křtů dětí
8 biřmování
6 pohřbů

Významné události

01 - 16 Koncert populárních písní a hudby Alfonze Cverny a jeho hostů v klubu misie
01 - 23 Výroční schůze České Misie
02 - 13 Maškarní bál v klubu misie, hraje kapela ALFA Evžena Peroutky, k večeři se podává srnčí na smetaně, účast dospělých i dětí je veliká, všichni se dobře baví
02 Zahajujeme pravidelné obědy v klubu misie po mši svaté v neděli
Zahajujeme setkání seniorů každou středu v 10 hodin dopoledne – po mši svaté je promítání filmů, oběd a beseda
03 - 19 - 21 Duchovní cvičení s prorokem Eliášem vede v naší misii Fr. Dušan Hladík
03 - 29 Květná neděle – Po loňské úspěšné premiéře se opakuje Dramatizace Umučení Páně - Zaznívají celé Pašije se zpěvy včetně slavného vjezdu do Jeruzaléma.
04 - 01 Zelený čtvrtek - Při mši svaté dramatizace poslední večeře a Kristovy modlitby a zatčení v zahradě Getsemanské, po mši svaté adorace v getsemanské zahradě
04 - 02 Velký pátek – Při obřadech dramatizace Umučení Páně
04 - 04 Pomlázková zábava a košt vína, představuje se místní cimbálová muzika pod vedením Petra Lanžhotského, vystavuje se na čtyřicet vzorků vín, první místo získává bílý Moravský muškát importovaný z Moravy; akce měla velký úspěch a zřejmě založí novou tradici na Velikonoční svátky
04 - 17 Jarní taneční zábava – k tanci a poslechu hraje v klubu misie slovenská skupina ROLAND
04 - 23 - 24 Garage sale ve starém misijním domě v Ciceru – akce letos vynesla $ 3540,-
05 - 07 První velká pohroma - V dopoledních hodinách vypukl požár ve starém misijním domě Velehrad v Ciceru, od motorku akvária se vznítily záclony, okenní rám a šlo to dál, přivolaní hasiči nadělali více škody než sám oheň, nově vymalovaný dům připravený na prodej se musel celý znovu vymalovat, náklady na opravy po požáru byly asi 30 tisíc dolarů – pojišťovna dosud nic nezaplatila
05 - 08 Oslava Dne matek – v klubu misie se koná taneční zábava na oslavu našich maminek a babiček hraje kapela ALFA
05 - 23 Slavnost seslání Ducha svatého – Slavíme Svatodušní vigilii (podobně jako je vigilie Velikonoční) se sedmi čteními, žalmy a obnovou svátosti biřmování
06 - 20 Oslava Dne otců – na zahradě misie konáme první velký piknik, hraje několik kytarových skupin mladých, přišlo asi 250 lidí
06 - 23 Druhá velká pohroma – Ve středu v podvečer postihla Chicago velká průtrž mračen, v důsledku toho vytopen celý suterén našeho nového kostela v Brookfieldu a zcela zničeny laminátové podlahy 4000 sqf. a další zařízení ihned se pouštíme do sanace škody a do oprav
07 - 18 Letní piknik – po úspěchu prvního na Den otců pořádáme druhý piknik na zahradě misie, účast opět veliká, bohatý kulturní a hudební program, zábava až do večera – náš nový misijní areál se osvědčil jak velmi vhodný pro tyto podniky
07 - 24 Třetí velká pohroma – v noci z pátku na sobotu opět velké lijáky nad Chicagem a znovu záplava celého suterénu našeho nového kostela, voda sahá do výše půl stopy, druhá povodeň zničila vše co nestačila zničit první – zničeny knihovničky, regály ve skaldech, všechny kabinety v kuchyni, ledničká, myčka na nádobí a další věci, narušeny opravy po první potopě, zničeno vše, co v té noci bylo na zemi – nářadí, cement, lepidlo na dlaždice apod. opravy po obou povodních si vyžádaly náklad asi 20 tisíc dolarů, pojišťovna opět nedala nic, naštěstí se vše podařilo opravit do slavnosti posvěcení našeho kostela
08 - 22 Naše výroční pouť k Panně Marii do Lisle - za nádherného počasí slavíme mši svatou pod širým nebem na klášterním hřbitově, potom jdeme průvodem k soše Panny Marie, naši českou komunitu přichází pozdravit nový opat kláštera sv.Prokopa Otec Austin Murphy, OSB
09 - 12 Výroční piknik v městské zahradě v North Riverside se opět velmi vydařil, přišlo na něj více jak 500 lidí, začali jsme jako obvykle mší svatou v přírodě, odpoledne ve 2 hodiny se připojujeme společným růžencem ke světovému řetězci modliteb s Pannou Marií za mír, hraje kapela ALFA a mnoho dalších hostů
09 - 19 **Událost roku:** Otec biskup Petr Esterka přichází posvětit náš nový kostel v Brookfieldu zasvěcený Českým patronům, při slavnosti se též uděluje svátost biřmování a na závěr oznamuje Otec biskup jmenování Fr. Dušana Hladíka monsignorem – po mši svaté následuje bohaté pohoštění v klubu misie a družná zábava až do večera
09 - 20 - 24 V české misii v Chicagu probíhá pod vedením biskupa Esterky konference českých misionářů, kteří slouží našim krajanům v různých zemích světa, jsou zde kněží z USA, Kanady, z Německa a Švýcarska
09 - 26 Slavnostní mše svatá na jubilejním 71. Moravském dni v Litevském centru v Lemont – celebruje biskup Esterka s Mons.Hladíkem a Fr. Odilou Crkvou, OSB

10 - 03 Tradiční pouť na Svatý kopeček ve Wisconsinu – účastni se asi 80 poutníků
10 - 09 - 16 Pořádáme první Garage sale na novém místě v Brookfieldu - akce vynesla $ 1820,-
11 - 06 V klubu misie se koná oslava na počest jmenování Otce Hladíka monsignorem.
12 - 05 Mikulášská besídka – v klubu probíhá obvyklé pohoštění, potom v kostele přichází sv.Mikuláš a koná se besídka dětí z české školy kardinála Berana a vystupují také „Kuřátka", děti z české soukromé mateřské školky – účast je větší než loňského roku, tentokrát přišlo asi 140 dětí s rodiči
12 V měsíci prosinci a lednu probíhá v naší misii charitativní sbírka pro děti v Dětských domovech v České republice
12 - 13 Rozlučkový večírek v klubu misie – my se hlavně loučíme se Stanislavem Horáčkem, dlouholetým zpěvákem a kytaristou naší chrámové scholy a představitelem Krista v Pašijových hrách, po 11 letech prožitých v USA se vrací zpět do vlasti
12 - 24 Tradiční půlnoční mše svatá – již hodinu před ní zpíváme české koledy, účastníků je letos méně, jen asi 200, pro velmi špatné počasí, ale také proto, že mnoho mladých odjelo na trvalo do staré vlasti
12 - 27 Vánoční koncert sourozenců Slívových a jejich hostů v našem kostele – naslouchámе krásným zpěvům i nádherné hře hudebních nástrojů početné české rodiny, kde každý na něco hraje a většina z jejich dětí studuje hudbu na vysokých školách
12 - 31 Silvestrovská zábava v klubu misie s DJ Miro Mizerákem, za účasti téměř stovky lidí - výborná zábava se protáhla skoro až do rána a jen asi 30 věřících ji přerušilo na půlnoční hodinovou adoraci v kostele s poděkováním za přijatá dobrodiní v uplynulém roce

Hospodaření

Zůstatek 2009:	$ 35 637,14
Příjmy 2010:	$ 199 524,67
Vydání 2010:	$ 193 305,92
Zůstatek 2010:	**$ 41 855,89**

Dluhy České misie:

Mortgage Metodisté Brookfield (na kostel zbývá splatit)	$ 495 000,00
Půjčka North American Pastoral Center (od biskupa Esterky)	$ 200 000,00
Půjčky od soukromých osob	$ 105 000,00
Celkem zbývá splatit:	**$ 800 000,00**
V roce 2010 se splatilo + úroky (cca $ 12 500,-)	$ 70 000,00

Poděkování dobrodincům České misie

V době od září 2010 do konce ledna 2011 na potřeby České misie přispěli:

Mezi „Stavitele chrámu" s dary vyššími než $1000 se řadí:

Národní Svaz Českých Katolíků Chicago
Věra Ann Borýsková
na památku Josefa Borýska
Christian Klíma
Joseph Kocáb
Marie Kučerová
Jaroslava Kulhánková
Rudolf a Blanka Solfronkovi
na památku rodičů
Rudolf a Angela Boleslavovi
Josef a Jitka Daňkovi, Česká republika
Blanka Příkazská
Karel Chrobák
Jiří a Marie Jakubcovi
Maria Vedral

Dary $ 500 - $ 999 věnovali:

Divadlo DECH
Dušan Roller
na památku Roziny Nehasilové
Jiřina Podzamská
na památku MUDr.Jiřího Podzamského
Anthony a Carmella Jandáčkovi
Edward a Alice Vedralovi
Marie Kohoutek
Blanche Kostal
Pavel a Alison Bučkovi
Anna Švehla
Ludvík Pospíchal
Jana Krček
Anna a Michael Vukson
Pavel a Marie Cíchovi
Jiří a Lenka Petraturovi

Dary $ 100 - $ 499 věnovali:

Moravská Kulturní Společnost
Czech Catholic Union, Cleveland
St.Ann's Society No.18 Chicago
Marik - Baken Funeral Services
Antonín a Ludmila Vyskočilovi
Bishop Emil A. Wcela
Helen Racova
Libuše Zajíček - Moudrý
Josef a Ludmila Stajaspalovi
Lillian Chalupa
Miroslav a Cecilie Lazarovi
Jana Galos
Miroslav Krotký
Stanislav a Malgorzata Borýskovi
Vít Zimčík
Max a Jana Martins
Josef a Libuše Bučkovi
Mark a Maria Novákovi
Vojtěch a Maria Chládkovi
Maria Mankoš
Josef Pavelčík
Václav a Anna Zolmanovi
Viktor Tichý
Frank a Camellia Menšíkovi
Nejmenovaný dárce
Anton a Olga Špaldoňovi
John a Jarmila Kamišovi
Tomáš a Lucia Sokolovi
Agnes Hrudkaj
Vlasta Šnéberger
Petr Sedlář
Jaroslav a Daniela Šťastný
Martina Novotný
Miroslav a Ingrid Chybíkovi
Jaroslav a Zdenka Sudíkovi

Chtěl bych upřímně poděkovat všem, kdo svými modlitbami, osobními obětmi, svou prací, nezištnou pomocí a také štědrými dary podporují Českou misii v Chicagu.

Jsme vděční za všechny finanční dary kterými pravidelně přispíváte do nedělních sbírek i za všechny mimořádné dary na náš nový kostel. Kéž Vám i Vašim rodinám nekonečně dobrotivý Bůh mnohonásobně všechno odplatí.

Za naše dobrodince, pomocníky a spolupracovníky konáme v naší misi pravidelné modlitby a každý týden za všechny obětujeme mši svatou.

Mons. Dušan Hladík

Moje cesta za adoptivní dcerou do Ugandy

Před časem jsem se dozvěděl, že Arcibiskupská charita Praha bude organizovat zájezd nazvaný „Cesta dárců – Uganda". Zavolal jsem tam a na zájezd se přihlásil, protože mám v Ugandě také adoptivní dceru, které léta přispívám na její vzdělání.

Měli jsme nejprve několik informativních schůzek, kde jsme se dověděli všechny pokyny k naší cestě. První, co jsem musel udělat, bylo navštívit lékaře exotických nemocí v Brně, kde jsem dostal injekci proti choleře, menigogoku a řadu dalších očkování. V lékárně jsem si také koupil antimalarika na pobyt v Ugandě. Samozřejmě jsem chtěl také dovézt nějaké dárky pro moji adoptivní dceru a její rodinu. Koupil jsem album na známky, tranzistorové rádio na proud i baterie, lupu, baterku a ještě nějaké drobnosti a pro otce malý stříbrný kříž.

Na cestu jsem se vypravil právě o Slavnosti všech svatých 1.listopadu loňského roku. Odjel jsem z Brna rychlíkem do Prahy a přespal u svého přítele. V úterý 2.listopadu, jak se u nás říká „na dušičky" začínala naše cesta do Afriky. Metrem a autobusem jsem se dostal na letiště v Ruzyni, odkud jsme letěli tureckou společností do Istanbulu. Odtud jsme pak měli letět do Entebbe v Ugandě. Letadlo však mělo nějaké technické problémy tak jsme museli strávit neplánovanou 5 hodinovou přestávku na letišti. Dali nám však na posilněnou sendvič a vodu, a tak jsme to šťastně přežili. Pak se letadlo vzneslo do výše a přes Turecko, Egypt a Súdán jsme se dostali do Ugandy. Byl jsem mile překvapen úrovní služeb turecké letecké společnosti. Dobrého jídla a pití byla přemíra a navíc každý cestující dostal jako dárek pantofle a koženou tašku s kartáčkem na zuby a náhradní ponožky a deku na přikrytí.

Po přistání v Entebbe na břehu Viktoriina jezera jsme nastoupili do autobusu a jeli do hlavního města Kampaly, kde jsme byli ubytováni v hotelu. Cesta byla divoká. Jeli jsme po silnici s mnoha výmoly a v autobuse se stále houpali a nadskakovali jako na horské dráze. Divím se, co vydržely

Ugandské děti, kterých je všude plno - země má nejmladší populaci na světě.

Děti ve škole Svatého Jana Nepomuckého.

nápravy. Později jsem se od místních lidí dověděl, že auta i terénní vozy zde vydrží asi jen tři roky. Dovážejí se z Japonska a Číny. Řidiči jsou celkem ohleduplní a auta se navzájem vyhýbají v bezpečné vzdálenosti. Kolem silnic ve městech jsou samé obchody se vším možným i nemožným zbožím. Prodává se tam všechno od potravin až po mobilní telefony. Jako taxi tam používají motorky a říká se jim boda boda.

V Kampale jsme navštívili školu a měli setkání s pracovníky místní charity. Jsou to většinou mladá děvčata, která se starají úplně o všechno. Jedním z důležitých úkolů je vyhledávat nadané děti do školy Svatého Jana Nepomuckého, která je sponzorována pražskou charitou. Z každé rodiny tam může jít jenom jedno dítě nebo sirotci.

Měli jsme také možnost navštívit národní park Murchison Falls blízko Albertova jezera. Uganda nemá žádnou poušť, je zde červenohnědá půda a na každém kroku potkáváme stavby termitů. Protože země leží na rovníku, má celkem jednoduché počasí. Střídá se období dešťů a období sucha. My jsme tam byli v čase příhodném, po období dešťů. Teplota byla celkem příjemná pod 30°C. V přírodním parku jsme se zúčastnili také safari. Viděli jsme antilopy, divoká prasata, buvoly a dokonce stádo žiraf. Bylo jich přes třicet. Mohli jsme se mezi nimi pohybovat dokonce pěšky a klidně si je fotit. Žirafy se živí opuncemi, což jsou vysoké stromy, jejichž listí mají žirafy rády. Aby zvířata stromy zcela nezničila, má to zde příroda moudře zařízeno. Na stromech totiž žijí mravenci a když žirafy začnou spásat listí, pohybují větvemi a mravenci vylezou a to se žirafám nelíbí a jdou dál. V dálce jsme také viděli slony. Nakonec nás řidič zavezl pod strom, kde odpočívala lvice s kusem masa vedle sebe a dívala se na nás pohledem flegmatika.

Další den jsme jeli po Nilu až k Murchison Falls. Cestou jsme potkali hrochy, slony a krokodýly. K vodopádům jsme šli horskou stezkou. Od průvodce jsme se dozvěděli, že u těchto vodopádů byla v roce 1960 dokonce sama anglická

královna. Následující rok byly tak velké přívalové deště, že voda vytvořila ještě jedno rameno vodopádu. Památník královny stojí těsně u vodopádu. Blízko vodopádů stříká voda tak, že turisté, kteří projdou po cestě se už nemusejí umývat.

Přespali jsme v bungalovech a poslední den nás průvodci za 30 dolarů provedli pralesem. Slibovali nám, že uvidíme gorily, ale nepotkali jsme ani jedinou. Teprve když jsme odjížděli z parku, dívaly se na nás gorily z okraje silnice a mávaly nám na pozdrav.

Přes most, který je hlídaný vojáky, jsme odjeli do Jinja. Byli jsme ubytováni v hotelu, který je postaven v koloniálním vojenském stylu. Ve městě jsme si prohlédli nemocnici Karla Lwangy, kterou posvětil pan kardinál Vlk z Prahy. Je to Československá nemocnice a primáře tam dělá mladý sympatický doktor z Trnavy. Je velmi příjemný a milý k pacientům a také zaučuje domorodé pracovníky, kteří jim v nemocnici hodně pomáhají.

Před Československou nemocnicí se sympatickým panem primářem.

Když jsme přijeli do Buikwe, hned se po mě sháněl učitel mé adoptivní dcery Moyses. Trochu sice komolil mé jméno, ale nakonec mě poznal podle fotky, kterou jsem poslal své adoptivní dceři Brendě. Při návštěvě rodiny mé adoptivní dcery mě doprovázeli také kamarád Toník, překladatelka a vychovatelka Sára. Natáčel nás také kameraman České televize a snad se dočkáme dokumentárního snímku z naší cesty, aby lidé věděli, jak se dnes ještě na světě žije. Přivítal nás otec rodiny a matka, moje adoptivní dcera a její sestry si před námi z úcty klekly. Posadil jsem si Brendu na židličku vedle sebe a začali si povídat. Dostali jsme domácí pohoštění - polévku, kousek drůbežího masa a trochu rýže a převařenou domácí vodu. Potom jsme si prohlédli v hliněné chatrči „pokoj" mé dcery. Stěny měla polepeny známkami, které jsem jí poslal. Potom jsem všem předal dovezené dárky. Měli z nich velikou radost. Na závěr nás vyprovázeli až k autobusu. Brenda mě celou cestu držela za ruku a úplně jsem cítil její úžasnou radost.

Večer jsme měli setkání s lékaři z místní nemocnice v pralesní restauraci v Mabira Forest. Následující den jsme se jeli podívat na prameny Nilu, který jednak vytéká z jezera,

Náš cestovatel Vladimír Sádlík (pátý zleva) se svou adoptivní dcerou Brendou po pravici.

ale má také spodní prameny, které jsou vidět v některých místech na jeho hladině.

Další den jsme jeli k Lake Mburo, kde je také národní park. Jeli jsme směrem k hranicím Konga a cestou jsme překročili rovník. Atrakcí parku byly hlavně zebry, i když jsme zde viděli také další zvířata, hlavně divoká prasata.

V neděli 14.listopadu jsme navštívili katedrálu v Kampale. Mše se střídal jedna za druhou a katedrála byla stále plná. Krásně zpívali domorodci, kteří byli oblečení do zvláštních zelených šatů. Kostel byl stále plný a venku stálo ještě hodně lidí, kteří se tam už nevešli. Z kostela jsme se vraceli po poledni a cestou jsme zažili asi 20 minutový přívalový déšť. Ulice se najednou proměnily v řeky. Mnoho aut a motorek raději zastavilo na kopci a pochopil jsem proč. Viděl jsem jednoho motoristu, který vjel do příkopu a skoro utopil stroj.

V pondělí dopoledne jsme ještě navštívili obchody „pro lepší společnost" a nakoupili poslední dárky domů. Potom jsme se ještě naobědvali, sbalili kufry a v podvečer odjeli na letiště, abychom se vydali na cestu domů.

Snad ještě něco málo ze života v Ugandě. V zemi se platí šilinky, které však mají velmi malou hodnotu. Například u bankovky 20 000 šilinků se odečtou dvě nuly a hodnota se rovná asi 200 korunám českým nebo 10 dolarům americkým. V Ugandě žije šest kmenů, které se mezi sebou nespojují sňatky. Každý se snaží mít svatbu jen v okruhu kmene, ve kterém se narodil. Uganda je prezidentskou republikou, ale ústava dovolila obnovu několika království, ovšem králové zde mají spíš jen symbolický a obřadní význam. Uganda je země s nejmladší populací na světě. Celkem 50% obyvatel je mladší čtrnácti let.

Vladimír Sádlík, Česká republika

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

LOU ČEVELA

Agent

„Mluvíme česky"

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

STATE FARM BANK

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.
1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)
LaGrange Park, Illinois 60526
Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail
FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line
E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance
Since 1879
1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Úmrtní oznámení

Oznamujeme všem našim členům, příznivcům a celé československé veřejnosti, že 7. ledna 2011 zemřela dlouholetá členka a funkcionářka Sdružení československých exulantů v Chicagu paní

Marie Minaříková

Narodila se 13. prosince 1924 v Dolním Němčí na jižní Moravě, rozená Světinská. V roce 1943 se provdala za Františka Mirafika. Po komunistickém puči v únoru 1948 odchází spolu se svým manželem a malou dcerkou Mařenkou nejprve do Rakouska a později do Západního Německa. Po pobytu v uprchlických táborech přijíždí spolu se skupinou dalších exulantů do New Yorku v srpnu 1952. Později se rodina Minaříkova přestěhovala do Chicaga, kde se jim narodila druhá dcera Anička. Spolu se svým manželem vlastnili známé a prosperující Minaříkovo pekařství, nejprve v Chicagu a později v Ciceru. Mnoho exulantů našlo svoji první práci právě v obchodě a pekárně Minařikových. V krajanské veřejnosti byla velmi známá a oblíbená pro svou přímou povahu a neobyčejnou štědrost. Přes 50 let nezištně podporovala mnoho místních československých spolků a všechny jejich akce. Budiž čest její světlé památce!

Pozůstalým dcerám a jejich rodinám vyslovujeme hlubokou soustrast.

Sdružení československých exulantů v Chicagu

Vděčná vzpomínka

Eduard Jan Fusek

20.února 1901 – 31.ledna 1996

V letošním roce si připomínáme sto let od jeho narození. Pocházel z 12 dětí a chudých poměrů z Valašských Klobúk na severní Moravě. Stal se úspěšným podnikatelem a politikem. Za ČSL byl poslancem a místopředsedou Živnostensko-obchodního výboru Ústavodárného národního shromáždění v posledním svobodně a demokraticky zvoleném parlamentu Československa v letech 1946-48. Po únoru 1948 odchází do exilu a přes Velkou Británii a Irsko se dostává v r. 1951 do USA do Washingtonu D.C. Zde mnoho let pracoval jako technický ředitel výstavby Svatyně Neposkvrněného Početí Panny Marie. Byl též hlavním organizátorem českého společenského a katolického života. Z jeho podnětu byla zbudována ve zmíněné bazilice také Česká národní kaple. S kolektivem spolupracovníků organizovali sbírky a stavební práce až po úspěšné dokončení. Z jeho životních vzpomínek vyšla kniha Doma a v exilu. Zemřel 31.ledna 1996.

Vzpomeňte s námi v tiché modlitbě na tohoto vzácného a pokorného katolíka se zanícením pro Boží službu a obecný zájem. V pravdě života Bohu, Vlasti a Národu.

Za celou katolickou komunitu ve Washingtonu D.C.
Jaroslava a Josef Zolmanovi

Vroucí vzpomínka

22.února 2011 si připomeneme čtvrté výročí, kdy Všemohoucí Bůh povolal na věčnost našeho přítele a bratra v Kristu, pana

Františka Hortvíka

Narodil se 28.března 1925 v Dambořicích na Moravě. V Americe žil více než 50 roků. Dlouhá léta bydlel v Berwynu. Poslední dny života trávil v Domě České Misie v Ciceru. Odpočívá na hřbitově Panny Marie Královny nebe. Ve svém odkazu byl štědrým dobrodincem Církve a naší České misie.

Vzpomínkovou mši svatou za něho budeme obětovat v kostele Českých patronů v České misii v Brookfieldu v sobotu 26.února 2011 v 6.30 večer.

Děkujeme všem, kdo si s vděčností a láskou na něho vzpomenou s námi a připojí svou modlitbu.

Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České Misie

HLASY NÁRODA

Máte již zaplaceno předplatné na rok 2011?

Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí

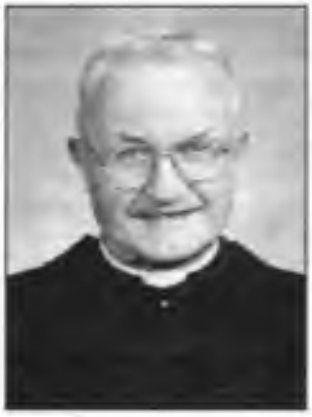
USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD
USA na rok – poštou 1.třída: 40.00 USD
Kanada na rok letecky: 40.00 USD
(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)
Ostatní cizina na rok letecky: 55.00 USD
Šeky pište na: **Czech Mission** nebo **Hlasy národa**

Naše adresa:
Hlasy národa,
9415 Rochester Ave.,
Brookfield, IL 60513
Tel.:(708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 - 1050

Doporučte Hlasy národa svým známým!

Srdečné blahopřání

Posvátné vlny Sázavy
nechť zapějí píseň oslavy.
Ty pravý synu Otce Prokopa
dál věrně plníš dílo Pána
a lámeš vládu satana -
jako náš zpovědník.
Ty bohumilé konáš dílo,
náš milý Otče Odilo -
k oslavě Tvých osmdesáti pěti let
my podáváme Ti našich díků květ!

Vždy usměvavý a nám všem milý

Otec Odilo Crkva, OSB

23.února 2011 oslaví

85 let života

Věrný ve své řeholní službě v klášteře sv. Prokopa v Lisle zvláště jako kněz, varhaník a zpěvák. Po celá dlouhá léta pamětlivý svého českého původu se stará též o naše krajany. V benediktinském opatství v Lisle každou první neděli v měsíci slouží české mše svaté, pravidelně navštěvuje český domov důchodců, soukromě vyučuje český jazyk. Obětavě také přijíždí do naší České misie v Brookfieldu, aby věřícím, zvláště před svátky, uděloval svátost smíření a sloužil mše svaté, kdykoli je potřeba zastoupit našeho duchovního správce.

K Vašemu životnímu jubileu Vám přejeme a vyprošujeme na přímluvu Panny Marie a svatého Odila od Pána Boha dobré zdraví, dostatek sil a všechny potřebné milosti, abyste mohl ještě mnohá léta konat kněžskou službu, plnit své řeholní poslání a svůj neutuchající životní optimismus nadále vlévat do srdcí našich krajanů.

Za požehnaná léta Vašeho života společně poděkujeme našemu Pánu při mši svaté v neděli 20.února v 10.30 dopoledne v České misii v Brookfieldu.

Mons. Dušan Hladík
a společenství věřících z České misie

Před Vánocemi vyšla ve spolupráci s Hlasy národa poutavá knížka

Kytička vzpomínek

aneb

Životní příběhy veselé i smutné

Lubomíra „Lu“ Hromádky

Ještě jednou se vrátíme,
alespoň ve vzpomínkách domů,
ještě jednou se vrátíme k tomu,
koho jsme milovali.

Autor rád zašle knihu zájemcům zdarma.
Příspěvek na poštovné je $ 2,-

Pište si na adresu:

Mr. Lubomir Hromádka
1650 35th St NW
Washington, D.C. 20007- 2360

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:
www.whkwradio.com (Eastern time)

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM
v neděli v 9.00 a.m.
a na Internetu www.wcev1450.com
a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

In memoriam Marie Minaříkové

Marie Minaříková

13.prosince 1924 - 7.ledna 2011

Poslední rozloučení se konalo 11.ledna 2011
v pohřebním ústavu Conboy ve Westchestru.
Mši svatou za spásu její duše jsme obětovali
12.ledna 2011 v kostele České misie v Brookfieldu.
Její tělo pak bylo uloženo v mauzoleu hřbitova
Královny Nebe v Hillside.

Děkujeme všem, kteří se s ní přišli na poslední cestě rozloučit a vzpomenou si na ni v modlitbě s námi.

Marie Dolson, dcera s manželem Richardem
Anna Minaříková - Vukson s manželem Michaelem
Colin Kortanek, vnuk
Justin Kortanek, vnuk s manželkou Kathií
Sofia a Emma Kortanek, pravnoučata

Milá rodino, vážení přátelé.

Rád bych se nyní jménem chicagské organizace Československého Orla v exilu rozloučil s naší zemřelou sestrou Marií Minaříkovou. Dovolte mi těchto několik slov, jako malou kytičku vzpomínek, kterou kladu jako poděkování za její plodný a požehnaný život.

Marie Minaříková s manželem Františkem a malou dceruškou Mařenkou připluli v srpnu 1952 do New Yorku, odkud zakrátko přesídlili do Chicaga, kde pak rodina zakotvila natrvalo. Rozhodli se věnovat stejné práci, jako provozovali doma – pekařství. Brzy si otevřeli první pekárnu na známé 26.ulici, kde tenkrát žili skoro sami Češi a Slováci. Protože jim pekárna a cukrárna dobře prosperovala, otevřeli si zakrátko druhou provozovnu v Ciceru. Během těchto rušných let byli manželé Minaříkovi požehnáni další dceruškou Anynkou.

Já jsem se osobně setkal s rodinou Minaříkovou poprvé v říjnu roku 1953 v souvislosti s organizováním Československého Orla v exilu. Brzy jsme se stali blízkými přáteli a naše dcery dodnes vzpomínají, jak jim paní Minaříková dávala různé dobroty, když jsme k nim do obchodu chodili nakupovat.

Marie Minaříková se svým manželem Františkem byli velmi aktivními členy Orla a pomáhali Ing. Vladimírovi Richterovi zakládat chicagskou exilovou organizaci. Paní Minaříková v ní pracovala jako funkcionářka výboru až do ukončení činnosti této organizace 15.června 2010.

Manželé Minaříkovi byli velmi činní ve veřejném životě a aktivně pracovali v celé řadě krajanských spolků v Chicagu, za mnohé jmenujme Sdružení československých exulantů, Ústřednu moravských spolků a jiné.

V roce 1958 se dohodly tři organizace uspořádat první společenský ples. Byly to Sdružení Mladých, Sdružení československých exulantů a Československý Orel v exilu. Pořádání tohoto plesu se nakonec stalo dlouholetou tradicí a letos se přádá již 53. ročník.

Rodina Minaříkova byla též příkladnou rodinou křesťanskou. Bratr Marie Minaříkové Rev. Ludvík Světinský byl katolickým knězem v litoměřické diecézi v Čechách. Po roce 1948 též odešel do exilu a požehnaně působil v Severní Dakotě, kde se zasloužil o vybudování dvou nových kostelů. Minaříkovi nikdy nechyběli na českých bohoslužbách v Chicagu a účastnili se i významných českých poutí, ať to bylo svěcení České národní kaple ve Washingtonu D.C. v roce 1983, kanonizace sv. Anežky České v Římě v roce 1989 i s dcerou Anynkou a Orelskou skupinou z Chicaga a v roce 1996 se zúčastnili Orelské pouti na Svatém Hostýně na Moravě opět po 48 letech.

Minaříkovi byli štědrými mecenáši nejen církve, ale též všech krajanských podniků. Štědrými dary přispívali na stavbu nového kostela sv. Odila v Berwynu, podporovali Český Velehrad a později Českou misii v Chicagu. Nebylo snad jediné zábavy, pikniku, či jiné kulturní a společenské akce, kam by paní Minaříková nedodala výborné pečivo, moravské koláče a různé druhy cukroví.

Paní Minaříková nepolevila ve své aktivní práci ani po tom, co byl v roce 1997 povolán na věčnost její milovaný manžel František. Mamince se pak snažili samotu vynahradit dcery a zeťové, radovala se ze svých vnoučat, kterým se snažila předávat s láskou své životní zkušenosti, dočkala se i pravnoučat. Rodina se o svou maminku a babičku příkladně starala i v době její nemoci a zvláště v posledních chvílích jejího života. Na věčnost odešla v požehnaném věku 86 let posílena svatými svátostmi 7.ledna 2011, aby tam byla odměněna Pánem života a setkala se se všemi drahými, kteří ji předešli.

Naše sestra Marie Minaříková zůstane všem orelským bratrům a sestrám i všem ostatním lidem dobrým příkladem. Za její pomoc a podporu naší Orelské organizace bych jí chtěl vyslovit mnohonásobné Pan Bůh zaplať.

Loučíme se s tebou, sestro Marie, Orelským: „Zdař Bůh!" Nechť Orlí křídla nesou tvoji nesmrtelnou duši k Pánu tvému Stvořiteli.

Z projevu na rozloučenou proneseného Miroslavem Chybíkem

MARDI GRAS

Zveme Vás na

MAŠKARNÍ BÁL

V sobotu 5.března 2011 v 8,00 PM

Klub České misie

9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

K tanci a poslechu hraje

Skupina ROLAND

Soutěž o nejlepší masky

Bohaté občerstvení a hojnost nápojů

Jako specialita bude opět srnčí na smetaně

Vstup:

Masky $ 10,- Ostatní $ 12,-

Mládež do 18 let zdarma

Mohou se zúčastnit i děti v doprovodu rodičů

Bližší informace podá:

Mons. Dušan Hladík Telefon: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 - 1050

Rady z domácí lékárny (1)

Léčebná metoda těžkých a nevyléčitelných nemocí

Tato léčebná metoda pochází o lidí žijící v ruské tajze. Je čistě přírodní -bez vedlejších účinků, je dostupná pro každého, je finančně nenáročná, působí velice rychle a účinně. Léčí nemoci krve, mozkové kmeny, nemoci srdce, rakovinu, lupenku, cukrovku, záněty i kostnice. Léčí vše najednou zdá se to neuvěřitelné, ale je to tak. Čím více nemocí člověk má, tím intenzivnější by měla léčba být.

Léčba spočívá v převalování nejlépe slunečnicového nebo arašídového nebo olivového nebo jiného 100% oleje v ústech. Polévkovou lžíci naplníme olejem nemusí být plná - podle velikosti člověka a začneme olej v zavřené puse převalovat tak, aby se převaloval po celé ústní dutině. Převalujeme zvolna. Po chvíli olej zřídne a máte pocit jako byste měli v puse vodu. Je to bez chuti a bez zápachu, dá se to vydržet. Někdy se stane, že Vám olej v ústech naroste a nemůžete převalovat, potom trochu vyplivněte do odpadu. Za žádnou cenu olej nepolkněte!!! Je tam spoustu škodlivých věcí z vašeho těla. Olej musíte převalovat asi 15-20 minut. Je závislost intenzity převalování na čase. Po tomto čase olej vyplivněte do odpadu a ústa vypláchněte teplou vodou. Po vyplivnutí musí být olej přeměněn v bílou emulzi podobnou mléku, pokud je emulze nažloutlá znamená to, že jste převalovali malou intenzitou nebo kratší čas. Začátky nebudou pro mnohé z vás jednoduché, ale nevzdávejte se po 15 převalováních už budete mistři. Převalování provádějte nejméně 3 krát denně. Po první tři dny může, ale také nemusí nastat bolest hlavy. Je to reakce na rychlé vyčištění cévek v mozku. Pokud se objeví, během jednoho dne zmizí. Přeji Vám všem hodně trpělivosti a za úspěch ručím.

Zázračné kysané zelí

Oblíbené kysané zelí účinně chrání před vznikem rakoviny jater, plic, tlustého střeva a prsu. Věděli jste to? Látky zabraňující nádorovému bujení však neobsahuje zelí jako takové, ozdravné účinky mu dodává až proces kysání. Během něj totiž v zelí vznikají takzvané izotiokyanáty látky, které mají silně protirakovinné účinky. Uchování celých zelných hlávek nasolením už znali staří Římané. Dnešní způsob výroby kysaného zelí údajně převzali ve středověku Slované od Tatarů. Při objevných cestách po světových mořích se dávní mořeplavci chránili požíváním kysaného zelí před obávanými kurdějemi, nemocí vznikající z nedostatku vitaminů.

Obsah vitaminu C je v kysaném zelí dokonce vyšší než v čerstvém, což je důsledek činnosti bakterií mléčného kvašení. Již 200 g kysaného zelí pokryje denní potřebu vitaminu C. Zelí působí také proti depresím a obsah vitamínu B12 je dobrý pro nervovou soustavu. Vysoké množství vitamínu C zvyšuje imunitu a je velice potřebný ke tvorbě hormonů. V kysaném zelí najdeme také draslík, železo, vápník, zinek, hořčík, fluor a enzymy. Kysané zelí rovněž podporuje tvorbu krve a hormonů. Aktivuje imunitní systém v boji proti virům a bakteriím, posiluje organismus proti infekcím. Snižuje také vysoké hodnoty krevního tlaku a zároveň aktivuje funkci střev a vylučování toxických látek. Podporuje i látkovou výměnu a má odvodňující účinek, a proto umožňuje rychlé odstraňování odpadních látek z těla.

Citrus na vyčištění střev

Na ideální vyčistění střev je jednoduchý přírodní produkt – citrusový plod. Každý večer asi dvě hodiny po posledním jídle zkonzumujeme jeden celý citrusový plod, nejlépe grep. ale nejčastěji se užívá pomeranč , (i citrón) vše bez kůry. Ne jen šťávu! Pak už nic nejíme!!! Dužina citrusových plodů neprovádí detoxikaci, ale čistí veškeré toxické nálepy, usazeniny i parazity a působí ve střevech jako štětka na vymývání sklenic. Ideálně čistí klky ve střevech a na rozdíl od léků, si pak nemusíme v těle doplňovat vzácné bakterie, které jsou součástí imunitního systému. Lidé užívající pravidelně denně citrus, kteří v minulosti trpěli zácpou, syndromem dráždivého tračníku, těžkou plynatostí a nadmutím, obezitou, chronickou vyčerpaností a bolestmi žaludku potvrdili, že problémy jim přestaly. Odstranily se i problémy s kůží a vlasy, jakož i dalšími častými nemocemi. Během několika měsíců také došlo k jejich váhovému úbytku až o 6 kg , ale pozor, ne na objemu v pase, ale na váze! Prostě zbavili se odpadů - fekálií, zahnívajících ve střevech a způsobujících tak výše uvedené problémy, z nichž nejvážnější je rakovina konečníku. Je to dlouhodobá – doživotní kůra, ale jeden citrus denně není skoro žádná finanční investice. Bez další změny stravovacích návyků. Zvažte sami, co je lepší. Že to funguje poznáte po několika dnech, kdy budete z toalety utíkat před vlastním zápachem.

(Pokračování příště.)

Rady nám zaslal z různých internetových zdrojů
Laco Pecen z Moravy

Zázrak na řece Kwai

V mezilidských vztazích potřebujeme vzájemné odpuštění. Bez něho se život stává nesnesitelným. O síle odpuštění vypráví i následující příběh, který se skutečně stal. V knize „Zázrak na řece Kwai" ho zaznamenal skotský kapitán Ernest Gordon.

Ve II. světové válce zajali Japonci v Singapuru mnoho tisíc britských vojáků. Odvlekli je na hranice mezi Barmou a Thajskem, kde pro ně byly v džungli vytvořeny zajatecké tábory. Museli pracovat deset hodin denně na žhavém slunci při budování železniční tratě, která měla spojit Bangkok a Rangúnem. Stavba „Železnice smrti", na které byl postaven i legendární most přes řeku Kwai, stála životy 16 tisíc válečných zajatců. Mnoho jich zemřelo vyčerpáním, jiné skolily tropické nemoci, část zahynula při zoufalých pokusech o útěk z tábora. V takových nelidských podmínkách se začali zajatci mezi sebou nenávidět. Kradli si věci, udávali jeden druhého a chovali se k sobě jako divá zvěř.

Mezi zajatci byl kapitán Ernest Gordon. Po dvou letech těžké práce vážně onemocněl. Umístili ho do stanu, kde umíralo mnoho zajatců. Kapitán věděl, že je s ním konec, protože zajatcům, ze kterých Japonci neměli užitek, nedávali ani misku rýže.

V zajateckém táboře byli i dva věřící poddůstojníci; jmenovali se Moore a Miller. Dověděli se, že jejich kapitán je ve stanu smrti. Přemýšleli, jak by mu mohli pomoct. Musí se přece najít způsob, jak to zde změnit a nechovat se k sobě jako divoká zvěř! Místo toho, aby si po těžké práci odpočinuli, každý den se o něho starali.

Jejich jednání si všimli ostatní zajatci a postupně měnili své chování. Začali k sobě být přátelští. V táboře bylo několik vojáků, kteří měli amputované nohy. Neměli naději, že přežijí, protože nemohli pracovat. Jeden muž začal vyrábět protézy ze dřeva a starých plechovek, aby jim zachránil život.

Jednou Gordonovi muži stáli na nádraží a čekali na práci. Vtom přijel vlak, ve kterém byli japonští vojáci, vracející se z fronty. Ve špinavých vagónech bylo mnoho raněných a umírajících. Gordonovi lidé nečekali na rozkaz. Sami šli pomoci raněným, bez ohledu na to, že to byli jejich nepřátelé. Omyli a obvázali jim rány, dali jim napít, vagony pak vyčistili.

Když se blížil konec války a Japonci věděli, že prohrávají, poskytli britským zajatcům v táboře více svobody. Dokonce jim dovolili postavit obyčejný dřevěný kostelík, kam se chodili modlit.

Jednou seržant Miller předčítal po verších modlitbu „Otče náš" a ostatní ji po něm opakovali. Když přečetl verš: „Odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim vinníkům," nastalo naprosté ticho. Nikdo tento verš neopakoval. Najednou si uvědomili, že prosí Boha, aby jim odpustil, tak jako oni by měli odpustit svým nepřátelům, dozorcům v táboře smrti. Do napjatého ticha opakoval seržant tento verš ještě jednou. Přidalo se jen několik mužů. Pak ho přečetl ještě jednou. Tentokrát se přidala většina. Mnozí padli na kolena a plakali. Bůh se dotýkal jejich srdcí, ve kterých byla dosud zloba a touha po pomstě. Boží moc měnila lidské životy od nenávisti k odpuštění a lásce. Stávali se z nich jiní lidé. Drsní a válkou citově otupení vojáci se vraceli do normálního života obohaceni cennou zkušeností, že s Boží pomocí je možné opravdu odpustit.

Dnes nežijeme v tak těžkých podmínkách. Přesto je kolem nás mnoho nenávisti a násilí. Kdo nedokáže odpustit a připomíná dávné křivdy, jitří nejen stará zranění, ale dál podněcuje nelásku a zlobu. Je často nemožné dopátrat se počátku nespravedlnosti a odstranit ji. Zbývá jen jediná cesta – odpuštění. Odpuštění jakoby odřízlo provazy, které nás poutají k dávné nespravedlnosti.

Bez Boží pomoci je nemožné beze zbytku odpustit. Boží pomoc je připravená: vždyť Bůh odpustil i nám! Jeho Syn – Ježíš Kristus zemřel za naše viny na kříži. A právě víra v odpuštění našich vin skrze Kristovu oběť dává i nám sílu odpouštět.

Železnice smrti

Most přes řeku Kwai byl jedním z klíčových bodů 415 kilometrů dlouhé zásobovací železniční trasy mezi Bangkokem a Rangúnem, kterou v letech 1942 a 1943 pod dohledem japonských okupačních vojsk stavěly tisíce válečných zajatců a místních civilistů. Kromě 250 000 asijských otroků tu dřelo asi 60 000 Australanů, Britů, Holanďanů a Američanů.

Stavělo se ve dne v noci, neprostupnou džunglí i skálami, bez lékařské péče, s minimem jídla, ve vedru a hrozných hygienických podmínkách. Pětina zajatců zemřela – i proto trasa proslula jako Železnice smrti. Nejvíce však při stavbě trpěli dělníci z Thajska, Barmy, Malajsie a Indonésie. Japonci se k nim chovali hůře než ke zvířatům, zahynulo zde až 100 000 příslušníků těchto národů.

Most byl na konci války vážně poškozen bombardováním. Po opravě slouží dodnes a stal se vyhledávanou turistickou atrakcí.

Příběh britských zajatců, kteří se podíleli na výstavbě trati, zachytil v knize „Most přes řeku Kwai" spisovatel Pierre Boulle. Podle jeho románu byl později natočen stejnojmenný film, který získal sedm Oscarů.

Příběh, který jste si přečetli v tomto článku, je vybrán z knihy vzpomínek skotského kapitána Ernesta Gordona „Zázrak na řece Kwai". Podle této knihy vznikla filmová adaptace nazvaná „Na konci všech válek". DVD „Na konci všech válek" si lze objednat na www.popron.cz

Podle Brněnské tiskové misie

P. Alojs Andricki - kněz a mučedník z Lužice

Třetí neděli adventní minulého roku radostně ve všech devíti katolických farnostech (které dnes už jediné drží národní identitu nejmenšího ze slovanských národů žijícího v Německu) hlaholil chvalozpěv „Bože, chválíme Tebe", neboť 10. 12. 2010 papež Benedikt XVI přijal a přiznal „positio super martyrum" mladičkého kněze Alojse Andrického. Tím končí přípravný beatifikační proces i dlouholeté modlitby a nic nebrání už tomu, aby byl zapsán mezi blahoslavené katolické církve a došel cti oltáře.

Kdo byl Alojs Andricki?

Statečný vyznavač, dvojnásobný mučedník, mladý kněz a Lužický Srb, který ani ne devětadvacetiletý zemřel v koncentračním táboře Dachau. Narodil se 2. července 1914 v hornolužickém Radworju, farnosti ležící na sever od Budyšína. Jeho otec Jan Andricki byl řídícím učitelem a regenschorim. Všichni čtyři synové z početné rodiny volili duchovní povolání. Nejstarší Jan zemřel před 25 léty jako budyšínský kanovník, Gerat jako jezuitský kněz před jednatřiceti, Nejmladší Alfons, scholastik Tovaryšstva Ježíšova, padl ve válce na francouzské frontě. Jedna sestra zemřela, jedna žije.

Všestranně nadaný Alojs po čtyři léta navštěvoval základní školu doma v Radworju a pak v Budyšíně, kde na děkanské katolické škole v roce 1934 s vyznamenáním maturoval. Dvakrát byl zvolen předsedou spolku studentů vyšších tříd. Od roku 1932 do roku 1937 studoval v Paderbornu filosofii a teologii. V létech nadcházející hitlerovské diktatury ještě redigoval časopis „Serbski student" a zároveň byl „staršim" (= představeným) všech srbských studentů. Velmi zásadně se vyslovoval proti nastupujícímu nacismu a postupujícímu útisku lužického lidu. Veřejně vystoupil proti zákazu studentské slavnosti gestapem. Po všechna studentská i studijní léta vynikal i jako mimořádně obdařený sportovec, udivoval svými výkony v atletice, což mu vyneslo později i obdiv v koncentračním táboře, když chtěl svým spoluvězňům aspoň trochu zpříjemnit jejich těžký úděl.

V létech 1938-39 prožíval pastorační rok jako alumnus kněžského semináře v blízkých Smochcicích a 30. července 1939 vzkládáním rukou biskupových se stal knězem Kristovým. O týden později, 6. srpna na svátek Proměnění Páně , přinesl v rodném Radworju první oběť eucharistickou. Na primici důkladně připravoval sebe i lid už velmi trpící pod těžkým břemenem hnědého moru Vydal nejen upomínkový obrázek s vlastním výtvarným řešením, ale podařilo se mu kupodivu ještě připravit i sešitek, ve kterém jsou texty mešní bohoslužby tištěné paralelně i lužickosrbsky. Jak velice mu záleželo už tehdy na srozumitelnosti liturgie!

A jak tuto primiční mši uváděl? V úvodu brožurky píše téměř v prozřetelnostním vidění:

„Náš Spasitel se ukázal apoštolům proměněný v nadpozemském světle. Chtěl tím, dříve než vstoupí do tmavé noci utrpení své apoštoly posilnit ve víře ve své božství a zjevit jim tutéž budoucí krásu. To, co se stalo na hoře Tábor, obnovuje se vždy ve svaté oběti na oltáři: Nadpřirozeně zazáří a vzbudí i v našich duších touhu po světle věčné nádhery. Určitě i nám jednou proměnění zazáří. Tuto naději nám posílí svědek proměnění na hoře Tábor, svatý Petr. V Graduale, Aleluja a Offertoriu stojí před námi Kristus proměněný. Ve svatém přijímání proměněný Kristus s nadpozemským světlem vstoupí do našeho srdce. Tak máme už zde na zemi tajemným způsobem podíl na nebeské nádheře."

Po primici novokněz Alojs nastoupil na své první (a vůbec jediné) místo jako kaplan k Dvornímu chrámu v Drážďanech, současně se stal i prefektem sboru chrámových chlapců choralistů stejně jako představeným Kolpingovy rodiny.

Když si Alojs napsal do svého deníku myšlenku „Kněz je ustanoven k tom,. aby se za druhé obětoval, nikoliv proto, aby pro sebe žil!" snad ani netušil jak ji naplní.

Aloisova činnost mezi mládeží neušla pozornosti gestapa, které se postaralo, aby jeho mladý život proměnilo v křížovou cestu. Právě před sedmdesáti léty 21. ledna 1941 byl „dočasně" zatčen, ale na svobodu se již nevrátil. Tak zvaným Mimořádným soudem drážďanského zemského soudu byl obžalován pro „opětovné nenávistné, štvavé a zlomyslné projevy o vedoucích osobnostech státu a NSDAP, jejich nařízeních a opatřeních; jeho počínání je toho druhu, že může podkopat důvěru lidu v politické vedení." V říjnu 1941 byl odvezen do koncentračního tábora v Dachau. 2. října jej při transportu na drážďanském nádraží zahlédla ještě jedna žena. Stal se číslem 27829. Už jeho „spolucestujícím" a jeho „spoluheftlinkem", s kterým se Andricki nejvíce sblížil, byl benediktinský mnich Dr. Maurus Münch z Trevíru. Rok byli spolu. S druhými kněžími tvořili studijní biblický kroužek, tři večery v týdnu se věnovali Písmu svatému a z tohoto kroužku se vytvořil i kroužek liturgický. V Dachau se setkává i se dvěma staršími srbskými spolubratry. O tom můžeme číst v knížce Ferdinanda Pokorného „V městě Satanově" (kapitola „Lužické intermezzo").

Dr. Maurus Münch OSB – vězeň čís. 27858 - vydává o Alojsi toto svědectví:

„Při cestě do Dachau seděl u okna náš Benjamínek, mladý kaplan z Drážďan.

Hubený, hlubokých očí, dlouhých černých vlasů se zdál v prvním okamžiku pobledlým. Ale jen o půl hodiny později jsem věděl, že v něm je přede mnou jeden nadaný a vysoce vzdělaný člověk. Ke konci cesty mne poprosil Alojs o přátelství. Podali jsme si ruce a patnáct měsíců jsme spolu kráčeli po téže cestě.

Na nákladním autě, které nás přivezlo z nádraží do tábora jsme stáli všichni těsně u sebe. Když auto projíždělo vraty, stiskl mi Alojs ruku a zašeptal: „Dominus custodiat introitum tuum et exitum tlum.“ (Kéž Pán chrání tvůj příchod i odchod.) Odpověděl jsem mu požehnáním. V přijímacím bloku byl stále po mém boku.

Protože nebyla příležitost k sv. přijímání, umínili jsme si, že se budeme denně zpovídat. Svátost smíření nám měla kompensovat milosti Svátosti Oltářní.

Už první dny jsme složili tři sliby: Nikdy nebudeme naříkat. Nikdy nepošlapeme jako akademici svou důstojnost. Nikdy nechceme ani na okamžik zapomenout svého kněžského povolání. Alojs zůstal svým slibům věrný, hrdinsky a velkoryse. Měsíc od měsíce rostl můj respekt před ním. Hluboce mne dojímalo působení milosti v srdci tohoto kaplana. Okouzlen jsem stál před duší, jíž mělo být Dachau obohaceno a posvěceno. Třikrát týdně jsme četli Písmo. Alojs nescházel nikdy. Každý den se s novým zápalem nořil do listů sv. Petra a smýšlení prvotní křesťanské církve, která měla – teprve Bohem, zažehnuta – přetrvat tak hořké zkoušky.

Alojs byl vše jiné než fanatik. Byl kusem Dona Boska. Nikdo nebyl na celém bloku tak milován jako on. Šikovný, svěží, theologicky dobře vzdělaný, byl výtečným hudebníkem a umělcem. Jeho velký obraz nad jeslemi, kterým na Vánoce 1942 vyzdobil naši prostinkou kapli byl pln niterného tepla s výrazem nesmírného liturgického citu. Vzhled malého Ježíše na rukou Matky jako věčného Krále, který svým zrakem objímá celý svět, prozrazoval každému, jaký obraz Krista z duše tohoto mladého duchovního zářil. Alojs zpíval zapáleně a jistě nejtěžší chorál z not. Byl náš nejlepší tenor. Všechny práce, i ty nejšpinavější a nejvíc zapáchající, konal s humorem a veselou tváří.

Byl také výborným sportovcem. Když se večer odstrojil, šel po světnici po rukách a s atletickou lehkostí se dovedl vyšvihnout do svého lůžka až ve třetím „poschodí“. Slovem nikoho neporanil, všude odstraňoval nedorozumění a šířil pokoj a mír.

Takového jako Alojse Andrického si představuji dnešního moderního křesťana. Svou planoucí vírou, čistotou, otevřeností pro všechno opravdové, velké, ryzí a opravdu Boží, se svou velkou a vše objímající pokorou byl Alojs vskutku obrazem světce našich dnů.“

V roce 1942 až 1943 se začal šířit v koncentráku s hladem utýraných vězňů i tyfus. Dostavují se i první a už četné oběti. Po vánocích 1942 onemocněl i Alojs. Číslo 28829 se hlásí do nemocnice, na „revír“...

P. Maurus dále vzpomíná:

„Kristus jej miloval a proto jej přijal k sobě. O Vánocích byl zchvácen zimnicí. Domnívali jsme se, že má chřipku... Byl to však tyfus, kterým byl napaden. Při poslední zpovědi byl tak sláb, že jsem mu mohl říci jen několik málo krátkých slov. Pak jsme se v čase rozloučili.

Dne 3.února 1943 Alojs vydechl naposledy. Mladý na léta, ale zralý ve víře a svatosti. Ztratili jsme v něm bratra, ale žádný smutek nás nemohl přemoci. Byli jsme hrdi na to, že naše skupina mohla nabídnout věčnému Knězi tak skvělou duši...“

K tomuto svědectví Alojsova spolubratra přistupuje ještě svědectví o tom jak zesláblý a na smrt nemocný volal a prosil o Eucharistii. Dostalo se mu odpovědi „Chce Krista... Injekci dostane!“ Tak umírající mladý kněz končí své dny vraždou... Z koncentračního tábora se do Drážďan vrátila jen urna popela a rodičům pár ubohých svršků...

Věřící ví že pokornou, tichou i poslušnou smrtí po životě prožitém v přátelství s Bohem se vstupuje ve věčnou radost Pána a svatopisec ujišťuje, že ve věčné paměti bude spravedlivý.

Když významná lužickosrbská spisovatelka Marja Kubašec v roce 1967 napsala o Alojsi Andrickém knihu, uvedla poslední kapitolu větou: „Konec života – není koncem působení!“ A my jí dáváme dnes za pravdu!

Už první poválečné Velkonoce odkryli lužickosrbští studenti u příležitosti svého obnoveného setkání u Křížového kostelíku v Radworju pamětní desku , na které je Alojs označen jako „Měšnik Boha wjeršneho, wojowar za člowjestwo, martrar ludu serbskeho, budźićer mlodžiny.“ A každý rok 2. února ve výroční den smrti vzpomíná srbská mládež, studenti a akademici na tohoto „kněze Boha nejvyššího, bojovníka za lidská práva, srbského mučedníka a buditele mládeže.“ Setkávání nebylo zlikvidováno ani v socialistickém a komunistickém času NDR, byť to asi bylo pro tehdejší vládce nesnadné vzpomínat Lužického Srba jako antifašistického bojovníka a k tomu ještě katolického kněze. Mladí také po bohoslužbách z 31.března na 1.dubna po velikonoční vigilii přinesli z Chróšcic (největší lužicko-srbské farnosti) kříž s nápisem, který si kdysi Alojs napsal na svůj primiční obrázek „Pane Ježíši Kriste, skrze svůj svatý kříž jsi vykoupil celý svět“ na hradiště v Kukowje nedaleko kláštera Marijna Hvězda, které se stalo centrem setkávání mladých Srbů. V témže roce byly ve staré radworské faře otevřeny jesle a družina pro malé srbské děti.. Denně asi 75 dětí navštěvuje tento dnes moderně vybavený dům, který nese čestný název „Dům Aloise Andrického“. I stará radworská patrová škola, rodný dům mučedníka, je označen velkým pamětním basreliéfem. O pár let později byly jeho jménem označeny ulice v Drážďanech a Budyšíně i škola v polské Rzasini.

Mimořádný podnět však vyšel z řad studentstva při letnicovém setkání1988 v Radworju. Studenti iniciovali výzvu k modlitbě za blahořečení Aloise!. A vše se dalo pohybu! Přišly nové poměry, přišly nové možnosti. Když 3.února 1993 bylo vzpomínáno půlstoletí od úmrtí A. Andrického, 130 poutníků se mohlo pod vedením nynějšího radworského faráře Šćepana Delana zúčastnit bohoslužeb přímo v Dachau za přítomnosti ještě obou jeho sester. I v dachauském muzeu byla odhalena pamětní des-

ka Avšak nezůstalo jen u těchto oficiálních projevů. V lužickosrbských farnostech, kostelích a rodinách se zahájily denně modlitby za jeho svatořečení.

Objevila se i divadelní hra radworského lékaře a Alojsova spolužáka MUDr. Achima Nawki (je autorem také vitráže v kostele s portrétem Andrického), kterou nazval „Ďábel si pohrává s lidmi", kterou pak uváděli chróśćanští ochotníci po celé slovanské Lužici. Letos, hned na počátku občanského roku, je uváděn v Lužici a v míšeňsko-drážďanské diecézi film „Andricki vyznání" v režii Soni Toepferové.

Také srbští učitelé ve školách více upozorňují na mladou, ale nesmírně vyzrálou osobnost Aloise Andrického. Skautská skupina, která pracuje pod patronátem Towarstwa Cyrila a Metoda od roku 1955 rovněž nese jeho jméno.

A vrchol všeho? Diecézní biskup Joachim Reinelt z Drážďan 2.července 1998 na poutní bohoslužbě v Róženci, srdci katolické Lužice, oficiálně oznámil k radosti přítomných, ale i posluchačů rozhlasu, kteří přenosu mše naslouchali, skutečné zahájení beatifikačního procesu na území své diecése..

Když jsme před deseti léty 26.listopadu 2000 opět naslouchali tomuto drážďanskému biskupovi u příležitosti svěcení velkého jubilejního pomníku sv. Cyrila a Metoděje, jímž se Srbové hlásili ke křesťanství a zároveň ke společenství evropských i slovanských národů, zmínil se o tom, že o Alojsi Andrickém hovořil už se Svatým otcem. Ten prý hned na rozhovor reagoval otázkou, zda jsou již potřebná akta v Římě.

Dnes se už katoličtí Lužičtí Srbové, kteří upřímně ctí sv. biskupa Bena pro jeho laskavou evangelizaci jako svého věrozvěsta, s radostnou jistotou připravují na beatifikaci prvního světce své krve.

V den jeho úmrtí ve čtvrtek 3.února 2011 na své pouti do Věčného Města vyjádřili svůj dík Benediktu XVI. za dar velké události, která nejen potvrdí a zvýrazní účast A. Andrického ve společenství svatých ale jistě posílí i vitalitu malého národa.

V pondělí svatodušní, kdy všechny lužickosrbské farnosti pravidelně putují k „Naší milé Paní v lípě" do Róžantu změní letos 13.června směr do Drážďan, aby ještě jednou v radostném unisonu zapěli chvalozpěv díků Bohu a prosili mladého světce o přímluvu:

„Blahoslavený mučedníku Alojsi, přimlouvej se za svůj malý národ i národy slovanské, posiluj víru svého lidu, která je zárukou i dobrého zápasu o jeho přežití!"

Mons.Josef Šindar,
Česká republika

Malostranský Lužický seminář

Rokem 1635 (tzv. mírem pražským) přestala příslušet Horní Lužice k zemím koruny české a byla postoupena Sasku, které prošlo reformací. Jen devět farností bylo v okolí Budyšína a Kamence zachováno pod správou pražského arcibiskupství. Národní svébytnost Lužických Srbů byla dále a více ohrožena. Toho si byli vědomi dva rodní bratří kněží Měrćin Norbert (1637-1702) a Jurij Józef (1646-1729) Šimonové, kteří svým prozřetelnostním rozhodnutím založili nadaci k podpoře chudých studentů. Koupili 1724 v Praze na Malé Straně pozemek a zbudovali institut podléhající správě budyšínského děkanství i sv. Petra. Takový byl začátek Lužického semináře, do něhož 1728 vstoupili nadaní hoši, aby v Praze studovali gymnasium a katolickou teologii. Tento ústav, konvikt, se stal vzdělávacím centrem, které katolickým Lužickým Srbům zabezpečovalo nejen vzdělání, ale i díky probouzejícímu se slovanskému prostředí budoucí (ne toliko národně uvědomělou ale i uvědomující) inteligenci. Vynikající pražští učenci začali docházet do semináře povzbuzovat, v jejich mateřštině procvičovat studenty, učit cizí řeči, zvládat slovanské jazyky. 1795 srbský děkan Franc Jurij Lok, pozdější biskup, povolal do semináře vynikajícího slavistu Josefa Dobrovského a chovance pod jeho patronací zavázal, aby určité dny hovořili jen lužickosrbsky. Postupně následovali další významní čeští vlastenci: Václav Hanka, František Ladislav Čelakovský, Karel Jaromír Erben, slovenský Martin Hattala a jiní.. A v roce 1846 si studenti sami zakládají sebevzdělávací spolek „Serbowka", píší, vydávají plody svého nadání, publikují své literární pokusy, překlady. Postupně se mnoho z nich stává po ukončení studií významnými pracovníky doma v Lužici, Jména kanovníka Michala Hórnika, všestranného buditele národa ((1833-1894), klasiků - kněží mistra lužickosrbského Parnasu Jakuba Barta Ćišinského (1856-1909), prozaika Miklawše Andrického (1871-1908), básníka bezručovského ražení Józefa Nowaka (1895-1978) se staly pojmy. Celkem ústavem prošlo 728 chovanců (z toho 418 Srbů). Ti, kteří se nestali duchovními, nebyli pro slovanskou myšlenku a uvědomovací práci ztraceni, ale jako učitelé, lékaři, právníci či žurnalisté sloužili chápavě svému lidu. Jen díky jim je katolická oblast Horní Lužice dodnes jedinou oblastí národně uvědoměle živou!

Žel s mladou Československou republikou končí i dějiny tohoto zasloužilého zařízení. A je smutným faktem, že když bylo v Sasku obnoveno míšeňské biskupství nový biskup Christian Schreiber, který se uvedl jako „německý muž" 1922 seminář zrušil a prodal naší republice, aby byly ukončeny jeho „panslavistické rejdy". Po 2. světové válce byl seminář naší vlastí Srbům velkoryse nabídnut, aby mohl být krátce využíván jako kolej pro lužickosrbské studenty a byla v něm instalována lužickosrbská Hornikova knihovna. Posléze však byl zestátněn a vlastníkem se stalo Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy.

Nové dějiny Lužického semináře se začaly psát, když k 1.březnu 2009 ministerstvo budovu zčásti předalo zasloužilé Společnosti přátel Lužice, která už po víc než sto let věnuje pozornost i zájem a pomoc nejmenším z rodiny slovanských národů, těm stále pokořovaným a utlačovaným. Radujeme se z návratu Společnosti přátel Lužice i Hornikovy lužickosrbské knihovny do starobylé budovy téměř na vltavském nábřeží, v kterém zájemci (kéž by jich bylo!) budou moci získat informaci i poznání o vitalitě malého statečného, nám blízkého národa, jehož srdce stále ještě bije…

Mons.Josef Šindar

MLADÝM

Kříž na dražbě

V knize zemřelých v Paříži je zapsán starý opuštěný vdovec Gustav Büsset (18.4.1834). Pohřeb měl bez kněze a na hřbitov ho doprovázelo jen několik příbuzných, kteří se tam hned pohádali mezi sebou pro dědictví. Několik dní po pohřbu předali všechny jeho věci na veřejnou dražbu, která se konala v bytě zemřelého za účasti mnoha lidí.

Mezi prvními přišel na dražbu také malíř Pierre Pirront, který byl chudobný a spával jenom na slamníku položeném na holé zemi. Jeho přáním bylo, koupit si postel. Měl uspořených 100 franků a doufal, že tady na dražbě si za ně postel koupí. Měl štěstí. O postel měli zájem i jiní, ale on nabídl 75 franků a když nikdo nepřidával, připadla postel jemu. Celý šťastný, že už nebude spávat na zemi, chtěl odejít, vtom licitant sáhl mezi hrnce a staré krámy a vytáhl odtud ušpiněný a zaprášený kříž. „Co dáte za toto?" Chvíli bylo ticho a potom zvolal někdo posměšně: „Nic!" Odpovědí na to byl jenom smích ostatních, kteří tím dali najevo, že smýšlejí podobně.

Mladého malíře tento výsměch překvapil. Obrátil se a pohnutým hlasem zvolal: „25 franků!" a dal bych i více, kdybych měl... licitant křičel po druhé a po třetí určenou sumu a když neměl nikdo jiný o kříž zájem, dostal ho ten malíř.

Pierre Pirront si odnesl kříž domů. Hned se dal do práce. Očistil kříž od špíny a měl šťastný pocit, že veřejně vyznal svoji víru. Všiml si, že dole na kříži jsou vyryta písmena: Benvenuto Cellini A.D. 1531. Bylo to jméno slavného italského zlatníka a sochaře. Pirront tedy zkusil odstranit z kříže silný nános barvy a náhle zjistil, že tělo Pána Ježíše na kříži je z čistého zlata. V radostné předtuše zabalil kříž do plátna a šel s ním k zlatníkovi. Ten kříž důkladně přezkoumal a ohodnotil na 60 000 franků. Potom požádal mladého malíře, aby mu dovolil uveřejnit v novinách historii kříže.

Z novin se o tom dověděl i král. Zavolal si malíře, který mu pověděl, jak ke kříži přišel. Král si dal vyšetřit minulost kříže. Zjistilo se, že kříž objednal u sochaře Celliniho francouzský král František I. roku 1531. Kříž byl tedy 300 let starý. V královském majetku přecházel z pokolení na pokolení. Za revoluce se dostal do rukou lidí, kteří nepoznali jeho hodnotu a prodali ho za nejnižší směšnou cenu. Tak se dostal kříž do rukou starého vdovce Büsseta a po jeho smrti do dražby.

Král dal majiteli - malíři za kříž 60 000 franků a kromě toho mu nabídl místo v královských uměleckých dílnách. Malíř se vzdělával a pracoval tam až do smrti. Z vděčnosti k Bohu namaloval obraz „Kříž na dražbě". Byl to jeho nejlepší a nejkrásnější obraz. Nosil ho stále s sebou. Při smrti mu byl velikou útěchou.

Podle časopisu Immaculata

Modlitba před obrazem Ukřižovaného

Hle, dobrý a nejsladší Ježíši, před Tvou tváří padám na kolena a s největší vroucností duše Tě prosím a žádám, abys mému srdci vštípil živou víru, naději a lásku, jakož i opravdovou lítost nad mými hříchy a pevnou vůli je napravit, když s velkou láskou a bolestí duše rozjímám u sebe o Tvých svatých pěti ranách a v srdci o nich uvažuji, maje před očima to, co již dávno předpověděl svými ústy prorok David o Tobě, ó dobrý Ježíši: „Probodli ruce mé a nohy mé; spočítat mohu všechny své kosti." (Ž. 21, 17-18.)

Kdo se tuto modlitbu pomodlí před obrazem ukřižovaného Ježíše v pátek v postní době, může za obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání a modlitba na úmysly sv. Otce) získat plnomocné odpustky, v ostatní dny, když se ji pomodlí po svatém přijímání jako díkůčinění odpustky částečné.

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Moje příprava pro zahraniční činnost (8)

Po propuštění z kriminálu nastala pro mě intenzivní příprava na budoucí výzvědnou činnost v zahraničí. Komunisté dobře věděli ze zpráv zahraničního rozhlasu, především mnichovské Svobodné Evropy a Vatikánu, že v Československu existuje tajná zpravodajská síť, která dobře informuje zahraničí o vnitřní činnosti v republice. Proto moje příprava byla organizována velmi pečlivě, aby nevznikl ani stín podezření o mém výcviku, kterým byli pověřeni dva příslušníci československé tajné služby. Jednomu z nich jsem dal jméno Jarda a druhému Pepík. Jejich opravdová jména jsem nikdy nezjistil. Jarda byl střední přitloustlé postavy, načervenalé tváře prozrazovaly dobré zdraví a pod kučeravými bohatými vlasy se jiskřily skoro přívětivě hořící oči. Se mnou jednal přátelsky a po krátké době jsem nabyl přesvědčení, že je to bývalý kněz nebo bohoslovec, neboť měl dokonalé podrobné vědomosti o všech církevních věcech. Zato Pepík byl pravý Jardův opak. Byl štíhlý, skoro o hlavu vyšší, vpadlá pobledlá tvář upozorňovala na žaludeční potíže, na hlavě se snažil zachránit poslední hrstku našedivělých vlasů a z jeho očí mě vždy ovanul ocelový chlad. Mluvil málo a měl na starosti moji technickou přípravu. Dával pečlivý pozor, aby mu nic neuniklo z mého rozhovoru s Jardou a dělal si o všem poznámky. Zdálo se mi, že byl jeho nadřízeným.

Do mého rodného domu na Veselíčku mi byl poštou doručen dopis, abych si co nejdříve našel zaměstnání v Přerově, který byl od nás vzdálen asi 10 kilometrů, a přišel příští neděli do přerovského farního kostela v 11 hodin na mši svatou. Najít práci v Přerově bylo pro mě docela snadné. Ředitelem tamější Středomoravské elektrárny byl Ing. Hnilica, který se dobře znal s mým příbuzným Ing. Václavem Peckou, který byl v té době zaměstnán na ministerstvu energetiky. Oba byli opravdovými odborníky ve svém oboru a stát je velice potřeboval, takže prošli tehdejší přísnou komunistickou prověrkou. Dostal jsem místo v účtárně přerovské elektrárny, kam jsem potom každý den dojížděl autobusem.

V účtárně elektrárny jsem pracoval od 8 hodin ráno do 4.30 odpoledne. Okolo páté hodiny třikrát v týdnu na mě čekali vždy v jedné z bočních ulic v černém tatraplánu (tehdy to bylo luxusní auto vyráběné v kopřivnické automobilce) Jarda s Pepíkem. Vyjeli jsme obyčejně z města do nedalekého lesa zvaného Žebráčka a zde jsem seděl vzadu mezi Jardou a Pepíkem a šofér vpředu byl od nás oddělen zvukotěsnou přepážkou, aby neslyšel nic z našeho rozhovoru. Kolem půl osmé mě přivezli nazpět do Přerova a vysadili poblíž autobusové zastávky, abych mohl posledním autobusem v 8 hodin odjet domů.

Mým hlavním úkolem bylo, abych se naučil šifru, neboli tajné písmo, ve kterém se podávají důležité a choulostivé zprávy a často pro okamžité doručení se zasílají telegraficky. Český šifrovací systém byl v základě založen na ruském a byl velmi složitý. Nedovolili mi, abych si jej písemně zaznamenal. Pomalu mě jej učil Pepík a v průběhu asi pěti lekcí jsem jej zvládnul. A potom po celou dobu mé přípravy až do odjezdu do zahraničí mě při každé schůzce zkoušeli, zda šifru dokonale ovládám. Během první světové války se podařilo britské admiralitě rozluštit šifru německého válečného loďstva a pak byly přesně interpretovány telegrafické rozkazy z německého ústředí jejich ponorkám, což ovlivnilo námořní převahu Anglie.

Velice mě překvapil Jarda, když mi řekl, že bych měl obnovit svoje řeholní sliby salesiánské společnosti, neboť věděl, že byly časné a jako u všech mladých salesiánů byly složeny do vojenské služby. Moje vojenská služba u PTP skončila před mým uvězněním a tak je nutno je nyní obnovit. Když jsem na něho tázavě pohleděl, tak mě jeho odpověď úplně ohromila, jako dokonale byl informován. Další sliby mohu složit u salesiánského kněze Otce Karla Tinky, který má plnou jurisdikci (zplnomocnění od hlavního salesiánského představeného Zigiottiho z Turína). Já jsem ale nevěděl, kde právě nyní Otec Karel Tinka žije a Jarda se opět vytasil s překvapující odpovědí: „Otec Karel Tinka nyní bydlí u své maminky ve Strání u Uherského Brodu. My tě tam nemůžeme dopravit autem. Pojedeš tam sám vlakem a autobusem příští neděli." Udělal jsem, jak mi bylo nařízeno. Otce Karla jsem velice dobře znal, neboť mě tři roky vyučoval na soukromém nižším gymnáziu ve Fryštáku u Holešova. V době záboru klášterů jako kněz studoval na Karlově univerzitě přírodní vědy, aby měli salesiáni potřebné profesory na otevření veřejného gymnázia.

V jednání s Otcem Karlem jsem byl velmi opatrný, neboť jsem si nebyl jistý, pro koho vlastně pracuje a zda všechno v jeho bytě není odposloucháváno. Ani v nejmenším jsem u něj nevzbudil podezření, odkud jsem se dozvěděl, kde bydlí a jakou funkci v salesiánské struktuře zastává. Bylo mi ale divné, že se mě na nic z toho nezeptal. Zdržel jsem se u něho jen asi 15 minut. Jarda mě pak ujistil, že zpráva o složení mých časných řeholních slibů na další tři roky bude dodána do salesiánského ústředí v Turíně, což jsem shledal po mém příjezdu do Itálie jako pravdivé. Také se mě Jarda nezapomněl zeptat, zda jsem se u Otce Karla vyzpovídal. Odpověděl jsem mu, že na to nebyl čas, neboť jsem chtěl stihnout zpáteční autobus a vlakové spojení. Ostatně po celou dobu mé přípravy jsem dával pozor, aby Jarda nezjistil, že jsem šel k některému knězi ke svaté zpovědi. Byl jsem si

vědom toho, že v případě, že by mě podezřívali z dvojakosti, by mohli vyvinout na mého zpovědníka nátlak, z čeho jsem se zpovídal anebo jaké mám duchovní problémy.

Jarda se jednoho dne rozvykládal, aby mně blíže odhalil strategii komunistů vůči katolické církvi. Jejich kruté zákroky proti církvi, které způsobily v zahraničí špatnou pověst i mezi dělnickou třídou především v Itálii, Francii a Španělsku a také na domácí půdě vzbudily odpor a tak jim potvrdily dávnou dějinnou pravdu, že pronásledováním se církev upevňuje a vzbuzuje sympatie. A Jarda mi dokonce citoval klasické axioma z dějin církve, že krev mučedníků je semenem nových křesťanů. Proto se komunisté musí snažit zničit církev morálně, proniknout svými agenty do její struktury a zasévat nedůvěru mezi jejími členy. A jako příklad uvedl, že když královéhradecký biskup Mons. Mořic Pícha tvrdošíjně odpíral podepsat prohlášení solidarity s komunistickou vládou, tak ho pozvali na pohovor na stranický sekretariát, kde spolu s ním vypili šálek čaje, ale jeho byl oslazen omamnými drogami. Na klín mu potom posadili polonahou dívku a dvě jiné ho objímaly. Tuto kompromitující scénu vyfotografovali a když potom ukázali vystřízlivělému biskupovi tuto fotku a pohrozili mu, že pokud nepodepíše, tak rozešlou tuto fotografii po celé diecézi, aby jeho ovečky viděly, jak chlípného mají pastýře, tak jim biskup Pícha prohlášení podepsal, protože se bál pohoršení, které by fotka způsobila. Jarda mi prozradil, že pomocí fotomontáží jsou komunističtí technici schopni zhotovit fotografie duchovních v kompromitujících situacích se ženami, se kterými neměli nic společného. Tehdy jsem si vzpomněl, že mě vyfotili v uniformě vojenského důstojníka a tak jsem se hned zeptal Jardy, zda tu fotografii hodlají použít podobným způsobem. Jarda se zarazil, ale hned pohotově odpověděl, že přece v mém případě to není potřebné.

Také byla možnost získat ke spolupráci kněze pomocí prodejných žen. Komunisté je poslali ke zpovědi a pak obvinili zpovědníka, že ženy během zpovědi sexuálně sváděl, což je těžký hřích, který kněze automaticky suspenduje a jeho odpuštění je vyhrazeno nejvyššímu církevnímu soudu. Obviněný kněz je v tomto případě zcela bezbranný, protože se nemůže bránit, neboť je vázán zpovědním tajemstvím. Vzpomínám si, jak nám později během mých studií v Itálii profesor morálky vyprávěl o biskupovi, kterého obvinila představená jednoho kláštera, že ji ve zpovědi sexuálně sváděl. Biskup byl okamžitě suspendován ze svého úřadu a musel žít v ústraní. Řeholní představená na smrtelné posteli svému zpovědníkovi vyjevila, že její obvinění biskupa bylo lživé a zpovědník jí odmítl dát rozhřešení, dokud o tom nepodala veřejné písemné prohlášení. A viny zproštěný biskup se stal symbolem morálního mučednictví zpovědního tajemství. My se nikdy nedozvíme, kolik takových mučedníků zpovědního tajemství bylo za komunistické éry mezi českými kněži. Nesmíme odsuzovat mnohé kněze, kteří raději podepsali spolupráci, než aby byli vydáni na pospas obvinění komunistických prodejných spolupracovnic.

Jarda mi také naznačil, že komunistické plánování jde do daleké budoucnosti. Mají v úmyslu vybudovat na římských univerzitách kádr svých duchovních, které by pak komunistické režimy přijaly jako církevní představitele ve svých zemích, kde by se pak pozvolna postarali o odloučení od Říma.

Jarda mi také vyjevil, na jaký soudní proces jsem měl být připravován, když jsem byl uvězněn v Ruzyni. Tehdy se chystalo obvinění proti tehdejšímu litoměřickému biskupovi salesiánu Štěpánu Trochtovi. Měl být obviněn, že hned po osvobození z německé okupace v roce 1945 byl u založení homogenních oddílů katolického Junáka jako části československého Skauta, jenž se stal nebezpečným konkurentem komunistického Pionýra. Pravdou bylo, že salesiáni byli vybízeni, aby ve všech svých oratořích zakládali oddíly Junáka, neboť se ukázalo, že dovede přitahovat mládež. Já jsem v té době byl žákem filosofického studentátu a vyššího soukromého gymnázia v Ořechově u Polešovic. Všichni tehdejší salesiáni v ořechovském ústavu absolvovali odborný skautský kurs, aby byli schopni pracovat v tomto ohledu mezi mládeží. Tamější ředitel Otec Antonín Dvořák mě pověřil, abych pracoval na založení Junáka v ořechovské oratoři. Začali jsme s těmi nejmladšími od 6 do 12 roků, kteří se nazývali podle „knihy džunglí" anglického spisovatele Rudyho Kiplinga Vlčata. Podchytili jsme nejen všechny chlapce z Ořechova, ale i ze sousedních Vážan. Nakonec jsme vzbudili zájem o založení Junáka v uherskohradišťském a bzeneckém okrese. Na svátek Božího Těla pochodovala v průvodu padesátičlenná krojovaná skupina vlčat. Staří orelští pracovníci nám začali vyčítat, že jsme jim ukradli mládež. Odpověděl jsem jim, že to děláme na pokyn dlouholetého orelského pracovníka Otce Štěpána Trochty, dnes vedoucího Junáka, který správně vidí, že v budoucnosti neudržíme mládež v uzavřených tělocvičnách, ale že ona touží vyjít do přírody a objevovat tajemství krásy Božího stvoření. Přitažlivým bodem našeho letního tábora v chřibských lesích byla každodenní mše svatá a dvakrát do týdne táborový oheň se zajímavým programem. Komunistický Pionýr neměl možnost vedle nás existovat a tak není divu, že na nás docházely na okresní komunistický sekretariát stížnosti.

Podobně jako já byl na proces proti biskupu Štěpánu Trochtovi také připravován salesiánský klerik Jaroslav Jáč, který pět měsíců přede mnou zmizel od PTP v Bruntálu a my jsme se mylně domnívali, že se mu podařilo dostat za hranice. Když k procesu s Mons. Štěpánem Trochtou nedošlo, protože v řízení proticírkevní politiky po nečekané smrti Stalina a Gottwalda nastala změna, byl Jaroslav Jáč s podlomeným zdravím propuštěn a zemřel v rodné vesnici Velké Chýšce u Pacova. Jako salesiánský klerik působil před zabráním klášterů skoro tři roky v salesiánské oratoři v brněnských Žabovřeskách.

Pepík mě naučil, jak zhotovit inkoust pro napsání neviditelného písma. Dětský bílý zasypávací prášek se rozmíchá v jakékoli líh obsahující tekutině (tehdy například v Alpě), která se rychle vypařuje a pak se perem na bílý dopisní papír napíše potřebná tajná zpráva a když písmo uschne, tak se přes to napíše normální dopis. Neřekl mi ale, jak je potom

možné neviditelné písmo vyvolat k přečtení. Zřejmě počítali s tím, že já budu odesílat tajné zprávy, ale v počáteční fázi já žádné zprávy napsané neviditelným inkoustem dostávat nebudu.

Asi po třech měsících práce ve Středomoravských elektrárnách v Přerově mi bylo nařízeno, abych si našel zaměstnání v Ostravě, protože je to daleko větší město než Přerov a že tam bude možno moji mimopracovní činnost lépe zatajovat. Jelikož v Ostravě bylo velké množství salesiánských spolupracovníků a také několik desítek salesiánů, tak pro mě nebyl žádný problém si tam zaměstnání najít. Získal jsem je v Ostravských komunálních podnicích, do kterých byli státem nakomandováni soukromí podnikatelé jako kadeřnice, holiči, krejčí, řezníci, truhláři, obchodníci a vůbec všichni, kdo nějakým způsobem soukromě podnikali. Celý podnik byl v začátcích a panoval tam opravdový chaos a mě pověřili, abych dal do pořádku investiční účtárnu, kde jsem měl zaznamenat, kolik věcí v každém podniku bylo znárodněno a jakou mají hodnotu. Na všech stranách panovalo rozkrádání, ale nebylo to rozkrádání opravdové, protože většinou se snažili původní majitelé vzít, co jim vlastně patřilo. Byt jsem našel u jedné staré paní, které zavřeli obchod se starožitnostmi. Zabarvila modrou barvou výkladní skříň a z prodejny pro mě udělala obývací pokoj. Mně to bylo celkem jedno, protože jsem věděl, že to bude stejně jen na několik měsíců. Jarda s Pepíkem byli přímo nadšeni, jakou jsem si našel práci, protože moje hodiny byly prakticky nekontrolovatelné. Jezdil jsem po celé Ostravě kontrolovat a pořizovat inventáře a tak jsem se snadno mohl ztratit i na několik dní, aby mě mohli připravovat. Také mě zavezli autem do Fryštáku, kde byl farářem salesiánský kněz (jméno úmyslně neuvádím, neboť si nejsem jistý, zda byl jejich spolupracovník). Vše bylo uděláno rafinovaně, autem mě dovezli k autobusovému nádraží, tam mě vysadili a já jsem odtud došel na faru pěšky. Pan farář mě dobře znal. Bavili jsme se o všem, co je nového v salesiánském světě. A on byl opravdu výtečně informován. Bylo to trochu divné, protože v této době byli jiní salesiánští kněží internováni, hlídáni a nasazováni na manuální práce a on zde v klidu farářoval. Byl jsem v rozmluvě s ním opatrný a jako důvod návštěvy jsem uvedl, že jsem se přijel pomodlit na hrob ctihodného Otce Ignáce Stuchlého, zakladatele salesiánů v České republice. Nakonec jsem zase odešel k autobusovému nádraží, odkud mě odvezli autem do Ostravy.

Jednu sobotu mě vzali na noc do Prahy, kde jsme byli ubytováni v tehdy nejdražším hotelu „Zlatá husa" na Václavském náměstí. Všichni hosté byli důkladně kontrolováni a většina z nich byli ruští důstojníci. Jarda mi prozradil, že zde sídlí opravdová vláda Československa a ne na Hradčanech. Večer mě vzali do nočního klubu hotelu, kde byly podávány alkoholické nápoje. Obsluhovaly polonahé číšnice a byly předváděny sexuálně zabarvené scény. Byl jsem upozorněn, že jsem tam byl přiveden proto, aby mě mohli poznat agenti, kteří se mnou budou pracovat v zahraničí. Všiml jsem si, že celé prostředí bylo monitorováno u stropu umístěnými kamerami. Okolo jedenácté jsem začal úmyslně předstírat velkou únavu a požádal jsem, aby mě odvedli na můj pokoj. Snažili se mě zdržovat a slibovali, že vyvrcholení večera bude o půlnoci, ale nakonec jsem je přece jenom přesvědčil, že bych to do půlnoci nevydržel. Tehdy jsem si dobře uvědomil, že alkohol a lehké ženy jsou hlavní ďáblovy léčky, které by snadno mohly způsobil, že bych vypadl z doposud dobře zahrané role v přípravě na dvojitého výzvědného agenta.

Neobyčejně mě překvapilo, když mi Jarda sdělil, že bych měl navštívit v Praze na svobodě žijícího básníka a spisovatele Františka Lazeckého. Bude to pro mě dobré, když v zahraničí prokážu, že jsem byl s takovými lidmi ve styku a také pro režim to bude dobrá reklama, že nechává takové prominenty svobodně působit. Tento hlavní představitel českého ruralismu katolického zaměření byl mým oblíbeným spisovatelem a jeho stěžejní román „Studna na selském dvoře" jsem dobře znal a tak jsem měl dostatek podnětů, o kterých jsem s ním mohl mluvit. Předpokládal jsem, že v jeho bytě je namontováno odposlouchávací zaří-zení a tak jsem se snažil v rozmluvě s ním vyhýbat osobním detailům. Zmínil jsem se, že jsem se v Želivě setkal s Otcem Schallerem a Lazecký projevil živý zájem o všechno, co jsem mu o Otci převorovi pověděl. Na závěr své návštěvy jsem se ještě pana Lazeckého zeptal, jak pokračuje jeho slíbený básnický cyklus o světcích českého národa. Byl překvapený mou otázkou a odpověděl, že vše je na dobré cestě. Třetí den po mé návštěvě Lazeckého mi Jarda oznámil, že návštěva proběhla uspokojivě a to mi potvrdilo, že všechno bylo odposloucháváno.

Další setkání, které pro mě Jarda s Pepíkem naplánovali byla návštěva salesiánského klerika Františka Čecha. To byl ten, který se mnou u PTP v Bruntálu úzce spolupracoval na produkci operety „Velká sázka pod ledovcem" a byl spolu se mnou oficiálně odměněn knížkou za její provedení. Právě proto byli Jarda s Pepíkem přesvědčeni, že František Čech patří k okruhu mých nejbližších přátel. V té době pracoval jako brigádník v Ostravských uhelných dolech a ve volném čase byl hlavním režisérem Divadelního spolku na ostravském předměstí. Opět jsem nevěděl, zda mohu Františkovi důvěřovat, a tak se vše odehrálo opravdu divadelně. Setkali jsme se na jevišti a jestli Jarda s Pepíkem očekávali, že zde vyjevím své opravdové smýšlení, tak se toho nedočkali.

Již osm měsíců šofér s tatraplánem a dva agenti tajné policie vynakládají všechen svůj čas a umění, aby vyslali do zahraničí opravdový skvost své výzvědné služby a zatím...

Listy padající ze starého stromu života sbírá
Karel J. Chrobák

České mše svaté v kostele České misie
9415 Rochester Ave, Brookfield, IL 60513
v sobotu v 6:30 večer s nedělní platností
v neděli v 10:30 dopoledne
v pondělí v 9:00 ráno,
ve středu v 10:00 dopoledne (pak setkání seniorů)
v úterý, ve čtvrtek a v pátek v 7:00 večer

Preaching the Kingdom

"We are fishers of men, not keepers of the aquarium"

I recently stumbled upon this quote and liked it so much I placed it on my refrigerator door. The truth in it is staying focused on the bigger picture. The work of the Church is bringing Christ to real men, women, and children with specific needs. If we ignore this, we do not protect and promote life (a fundamental Christian obligation). Living this and other Christian values is something we are called to do daily, year after year.

Have you ever wondered, "What would Jesus think of today's Church?"

Don't get me wrong-I'm sure Jesus Christ is fully aware of all the salvific work being done by the Church throughout the world. But what would Jesus the Nazarene think of us and our inability to remain focused on the big picture? The Church's focus should be on its people and their gifts, needs, talents, and imperfections.

During the Rite of Ordination to the priesthood, candidates are reminded that their core tasks are to preach the Word of God, explain it, and sanctify God's people; and by extension, be a sign of hope for the world. Now is a popular time to look backward as well as forward. It is a time of evaluation, recommitment, resolution. Even though we may have never kept a resolution, we continue making them in hopes that we will in the future.

I created a list of questions to help us, ordained and laity, reflect on the past and guide us into the future, aligning our words and actions with the hopes and desires of our Lord.

Teaching

- What would Jesus say about our efforts to evangelize, especially our own members?
- What would Jesus say about our wealth, the disparity between the classes, and how human life is devalued?
- What would Jesus, Son of the one God, say about the divisions among the many Christian communities and the strained relationships with Jewish and Islam believers?
- What would Jesus, the Prince of Peace, say about the wars fought in the name of God?

Preaching

- Would Jesus hear homilies of inspiration and joy?
- Where would Jesus find the most effective preaching, and what kind of Catholic literature would he want to read?
- How would Jesus talk about God's call to unity and a sacrificial love when there is significant disunity based on race, language, class, and so forth?

Sanctifying

- What would Jesus, who said, "Come and follow me," say about our failure to inspire more young men to serve him as priests?
- How would Jesus grade our efforts of taking care of the poor, feeding the hungry, clothing the naked, and setting the captives free?
- And what would Jesus, the Good Shepherd, say about our failure to retrieve our fallen-away sisters and brothers?
- Would Jesus, who dined with Zacchaeus, Judas, and so many other sinners, refuse someone a seat at the Table?

To end on a positive note, also ask yourself, "What about the Church would make Jesus the proudest? Of what would he brag to his Father?"

I realize that without a clean aquarium, the fish do not survive. And for the Church's evangelization efforts to be effective, it needs to focus on the right priorities. It's easy to lose sight of what's important. But what might our lives, and even the community, look like if next year we evaluated ourselves, not on the percentage of beeswax in the altar candles, but on how well we have preached, taught, and sanctified?

Fr. Rick Potts, CSsR
Liguorian, January 2011

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The Golden Metropolis in the Heart of Europe

Art Nouveau in Prague (1)

In the last issue of Voices of the Nation we explored the rare architectonic style inspired by painters of cubism, such as Picasso and Braque. It is logical that we now continue our leisurely stroll along the Masaryk Embankment (Masarykovo nábřeží) and examine the beautiful façades of buildings designed in the style of Art Nouveau. This striking architectural style first appeared in Brussels at the beginning of the 1890's. Its early influential architect was Victor Horta whose designs incorporated not only building façades but also interior features such as spiral stairways, convoluted balustrades, alcoves and furniture. Occurring at the turn of the 19th and 20th centuries, Art Nouveau was a transitional phase from neo – historical to modern styles of buildings. The lifespan of this period was very short. It lasted roughly from the "fin de siecle" to the beginning of World War I.

Kamil Hilbert: A Block of Flats, 1904 – 1905, Masaryk Embankment 234/26

It started to catch on simultaneously in Paris, Vienna, Munich and Prague. In German speaking countries the style was known as Jugendstil while in Bohemia it was called Secession (Secese).

Stucco ornamentation on the Gothic Art Nouveau portal at no. 234/26

The foundations for the spread of Art Nouveau were laid in 1891 when the grandiose Jubilee Provincial Exhibition was held in Prague and there for the first time imposing metal constructions with glass hall were seen. The new materials gradually led architects to depart from the traditional morphology and use more subtle elements and vegetal ornamentation, inspired by the art of the Far East. It became typical of Art Nouveau façades to be asymmetrical, to have zoomorphic plastic decorations of lime plaster, segmented elements and flowing lines.

Art Nouveau's rich stucco adorned many Prague buildings owned by wealthy residents. Decorative vegetation, water lilies, marigolds, mistletoes and grape vines appeared on walls. Long leaves, convoluted stalks with large blossoms at their ends, and also animals, relief sculptures, female figures, human heads, and mascarons adorned the façades. Candy pink, violet and green were the dominant colors. The vestibules were decorated with stain glass windows. Art Nouveau even shaped ornaments in windows and influenced the shapes of railings, grilles, lamps and door handles. The best known propagators of the Secession style in Prague were Osvald Polívka, Friedrich Ohmann and his pupils from the Industrial Arts School and Jan Kotěra, Antonín Balšánek, Josef Fanta, Emil Králíček and Kamil Hilbert.

One of the most prestigious Art Nouveau creations is J. Fanta's the Hlahol Patriotic Choral Society building at the Masaryk Embankment 248 built in 1904 - 1905. The sculptured figures on the façade are by Josef Pekárek and the mosaic ornamentation on the gable by Karel Mottl. There are three memorial plaques commemorating famous choir-masters, Bedřich Smetana, Karel Bendl and Karel Knittl on the façade that faces the embankment.

Another remarkable building on the Masaryk Embankment with a typical stucco ornamentation is at number 234/26. Two owls sit on the sculptured meandering tree branches which frame the portal.

Architect Kamil Hilbert was entrusted with completing the Gothic cathedral of St. Vitus. He used elements of Gothic and Art Nouveau style to a great extent on the façades of the houses he designed. A mascaron on the façade of Gothic Art Nouveau building at number 234/26 Masarykovo nábřeží is probably one of the most bizarre and macabre ornamentations in existence.

There are many more locations with Art Nouveau structures in Prague which we are going to visit in the near future because they represent very picturesque sites worth our close examination.

Tony Jandáček

Photo on back page:
The Hlahol Patriotic Choral Society building at the Masaryk Embankment 248

